Areport
Čtrnáctideník
Ministerstva obrany ČR

Vydává MO ČR – AVIS
Rooseveltova 23
161 05 Praha 6
IČO 60162694

Šéfredaktor: Ladislav Lenk

Redakce
Rooseveltova 23
161 05 Praha 6
Telefony: 973 215 931
973 215 916
Fax: 973 215 933
E-mail: areport@centrum.cz

Jazyková úprava: Vlasta Kohoutová

Grafická úprava: Andrea Bělohlávková

Foto na titulní straně: Jiří Hokův

V jednotkách ozbrojených sil rozšiřuje AVIS, Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6
Oľga Endlová tel. 973 215 563

Tisk: ČTK Repro

Číslo indexu: 45 011
ISSN 1211-801X
Evidenční číslo: MK ČR E 5254

Uzávěrka čísla: 21. 5. 2008

Toto číslo vyšlo dne: 9. 6. 2008

Kontakty

Jiří Hokův
tel.: 973 215 794
e-mail: hokuv@centrum.cz
www.hokuv.com

Pavel Lang
tel.: 973 215 868
mobil: 724 002 623
e-mail: pavellang@centrum.cz

Ladislav Lenk
tel.: 973 215 931
mobil: 724 102 164
e-mail: lenkladi@centrum.cz

Vladimír Marek
tel.: 973 215 648
mobil: 724 033 410
e-mail: v.mare@post.cz

Jaroslav Pajer
tel.: 973 215 686
mobil: 724 033 412
e-mail: pajer.jaroslav@seznam.cz

Tomáš Soušek
tel.: 973 215 527
e-mail: afterburner@centrum.cz
www.afterburner.cz

Michal Zdobinský
tel.: 973 215 572
mobil: 724 033 411
e-mail: michal.zdobinsky@seznam.cz

Jan Zeman
tel.: 973 215 935
e-mail: zeman.areport@centrum.cz

Objektivem

V úterý 27. května ministryně obrany Vlasta Parkanová přijala osm nově jmenovaných přidělenců obrany České republiky před jejich vysláním na zahraniční pracoviště. Z rukou ministryně převzali pověřovací akreditivy generálmajor Antonín Pugzík, jehož příštím pracovištěm je Itálie, generálmajor Jiří Jančík, který bude zastupovat MO ČR na Slovensku, brigádní generál Jaroslav Jásek, jenž se chystá do Francie, plukovník Libor Straka, který bude působit v Litvě, podplukovník Luboš Koudelka, jehož budoucím pracovištěm je Pákistán, major Ivan Trnka, který odjede do Gruzie, podplukovník Jaroslav Procházka, jemuž bylo přiděleno působení v Chorvatsku, a podplukovník Václav Pasák, který bude jako vojenský přidělenec pracovat v Rakousku.

Foto: Věra ČERNÁ

Z obsahu

Generálův krok vzhůru 4
„Future Soldier.cz“ 6
Příprava je v plném proudu 8
Nejsložitější úkol? Logistika! 12
Pevná součást armády 14
Téměř neviditelní 18
Začíná se od nuly 20
Tvůrci stanagů 22
Kdo bude praporčíkem roku? 23
Sám na můstku 24
Boj o nejvyšší symbol 26
Bezpilotní Sojka 30
Záchranné kolo seniorů 32
Voják dvou válek 34
Dělostřelci dali policistům zabrat . . 36
Knižní tipy 37
Z redakční pošty 37
Aliančí jednání o zálohách 38
Kaleidoskop 40
Soutěž vpravdě mezinárodní 41
Ať zvítězí nejlepší! 42
A spoj 46

Klon základny Hadrian

Text a foto: Vladimír MAREK

Vojenský výcvikový prostor Tisá leží jen pár kilometrů od hranic s Německem. V květnu se ale těchto deset kilometrů čtverečních změnilo v jihoafghánskou provinci Uruzgán. Kontingent složený z příslušníků 31. brigády radiační, chemické a biologické ochrany se tady připravoval na nasazení v misi ISAF. Mimo jiné zde vybudoval kopii základny Hadrian, na které má působit.

Vyvrcholila příprava příslušníků 31. brigády radiační, chemické a biologické ochrany na nasazení v afghánské provincii Uruzgán

Pod terénním automobilem jedoucím po cestě vybuchla improvizovaná nálož. Exploze byla nejen signálem pro další útok teroristů, ale také pro vyslání zásahové skupiny. Zatímco z úkrytu u cesty se rozštěkaly kalašnikovy, k místu přepadu se blížila pomoc v podobě dalších dvou landroverů. Jednalo se o jeden z výcviků, který byl součástí přípravy na misi. Podle velitele kontingentu majora Miroslava Brázdy se sice nejedná o činnost, kterou by měli jeho vojáci v Afghánistánu prioritně řešit, s ohledem na bezpečnostní situaci se ale podobným incidentům zřejmě nevyhnou.

Protivník po výbuchu napadl vozidlo střelbou. Chemici ze všeho nejdříve vyhodnocují situaci a vysílají na pomoc další dva automobily. Ty mají za úkol eliminovat protivníka a umlčet ho palbou. Následně zajišťují evakuaci těch, kteří přežili. „V první minutě po napadení musíme získat palebnou převahu, vyžádat si podporu, umlčet protivníka a stáhnout se," vysvětluje major Brázda. „Pro přepravu budeme používat landrovery. Jejich výhodou je, že se dokážou pohybovat mimo komunikace, tím můžeme protivníkovi zkomplikovat případné ukládání improvizovaných nástrah. Když dojde ke zhoršení situace, budeme se pohybovat v těžších obrněných transportérech nizozemské armády s vyšší balistickou ochranou. Nejkrizovější variantou je přeprava vrtulníky s plnou palebnou podporou. Koalice totiž funguje takovým způsobem, že život vojáka stojí za nasazení i stovky letadel."

POMOC DO DESETI MINUT

Příslušníci brigády by měli mít od července do prosince letošního roku na starost ostrahu a obranu základny Hadrian, na které působí nizozemský provinční rekonstrukční tým a rota zajišťující jeho ochranu. Celkem se jedná o zhruba dvě stě nizozemských vojáků. Český kontingent tvoří šedesát dva příslušníků. Padesát šest procent příslušníků má zkušenosti ze zahraničních misích. V minulosti byli nasazeni v Kuvajtu, Iráku, Afghánistánu a na Balkáně. Je mezi nimi například devět odstřelovačů, devět zdravotníků, tři mechanici a tři spojaři. Sedm žen představuje jedenáctiprocentní zastoupení. „V každé ze tří čet bude minimálně jedna žena, a to z toho důvodu, aby na vchodu nebyly problémy s prohlídkami osob ženského pohlaví," informuje major Miroslav Brázda.

Kromě samotné základny budou Češi střežit ještě opěrný bod sloužící k ochraně dvou heliportů, které leží mimo opevněný prostor. Dalších osm vojáků bude v hotovostní směně připravené k zásahu. Velitel strážní jednotky je také zodpovědný za koordinaci činnosti při ochraně základny s příslušníky místních bezpečnostních složek Afghan Security Guard. Jejich předsunutá postavení jsou vzdálena zhruba deset kilometrů od základny Hadrian. Naši vojáci budou na tato stanoviště jezdit při zásobovacích cestách s potřebným materiálem. Při této příležitosti mají zároveň provádět kontroly a domlouvat případnou koordinaci.

Výzbroj kontingentu je standardní. Kromě samopalů a kulometů ji tvoří odstřelovačky ráže 12,7 mm Falcon a ráže 7,62 mm Dragunov. Rota je posílena dvěma pancéřovanými vozidly s rušičkou a lafetovanými kulomety. Polovina samopalů je vybavena noktovizory.

Čeští vojáci jsou připraveni i na případné napadení základny, ke kterému v minulosti již několikrát došlo. „První nápor bychom museli zachytit my, postupně by se do obrany zapojovali nejen všichni vojáci na základně, ale i přivolané posily," upozorňuje major Brázda. Přímo na základně jsou jako prostředky palebné podpory minomety ráže 88 mm. Do deseti minut přiletí dva bitevní vrtulníky Apache, do dvaceti minut pak čtyři.

PRIORITNÍ ZDRAVOTNICKÁ PŘÍPRAVA

Další část výcviku byla zaměřena na pacifikaci sebevražedného útoku v prostoru vstupu na základnu a poskytnutí první pomoci zraněným vojákům. Všichni příslušníci jednotky prošli zdravotnickou přípravou, součástí kontingentu je navíc zdravotní sestra. Přímo na základně Hadrian působí zdravotnické zařízení na úrovni ROLE 1. Na zhruba osmdesát kilometrů vzdálené, podstatně větší nizozemské základně Terinkou je pak polní nemocnice na úrovni ROLE 2. Limit pro vrtulníkovou pomoc MEDEVAC je přitom pouhých deset minut.

„O tyto záležitosti se zajímám proto, že právě odborná zdravotnická erudice našich vojáků pomohla v poslední době při incidentech v provinciích Lógar a Helmand zachránit lidské životy. V jednom z těchto případů dokonce naši vojáci poskytli tracheotomii. Snažíme se vycházet z těchto zkušeností a během výcviku klást ještě větší důraz na úkony zachraňující život," řekl náčelník Generálního štábu AČR generálporučík Vlastimil Picek, jenž byl této fázi výcviku přítomen.

Vojáci jsou na takovéto případy připravováni i během psychologické přípravy, která je součástí výcviku. Každý z příslušníků kontingentu byl přítomen pitvě, a to z toho důvodu, aby na vlastní oči viděl mrtvé tělo. Součástí pitvy byla školení, během kterých jsme se bavili o traumatických záležitostech, o tom, jak pracovat s mrtvým tělem, jak reagovat na těžká poranění, na prudká krvácení. Pokud by přesto nastaly určité problémy, je mým úkolem snažit se potlačit podobná traumata," říká psycholožka kontingentu poručice Zdeňka Košvancová a zároveň dodává. „Z pohledu psychologa se ze všeho nejvíce bojím ponorkové nemoci. Budeme muset strávit téměř sedm měsíců na malé základně s minimální možností kamkoliv vyjet. Naše služba bude navíc velice stereotypní. Na základě posledních zkušeností si myslím, že i strach o život bude hrát svou roli. Určitým problémem může být také odloučenost od rodin."

Jisté obavy přiznává i finanční důstojník kontingentu nadporučice Markéta Matýsková. A to i přesto, že se podobně jako prakticky všichni ostatní příslušníci přihlásila do Afghánistánu dobrovolně. Lákaly ji prý nové zkušenosti a pro nás neznámé prostředí. „Takový ten přirozený strach má určitě každý, jedeme do rizikové oblasti. Není to ale nic, co by nás paralyzovalo, spíš nás to drží v ostražitosti."

„S přípravou kontingentu jsem velice spokojen. Je to dáno i tím, že jeho příslušníci jsou vyčleněni z útvaru, který absolvoval již mnoho zahraničních misí. Přesto neponechali nic náhodě. Na nasazení v Afghánistánu se připravují od počátku roku," zhodnotil výcvik generálporučík Picek. „Nové zkušenosti z Afghánistánu se okamžitě snažíme začlenit do přípravy. Klademe důraz na to, aby byly procvičeny veškeré drily, které jsou nezbytné. Při vzniku jakékoliv nebezpečné situace není čas na přemýšlení, vojáci to musejí mít v krvi." «

Generálův krok vzhůru

Text: Pavel LANG
Foto: Jiří HOKŮV

Taktéž na Generálním štábu Armády České republiky se předávají funkce. Dokonce i v nejvyšších patrech. Dnem 1. května byl služebně zařazen na místo prvního zástupce náčelníka GŠ AČR Josef Prokš. Osmačtyřicetiletý generálmajor, jehož osmadvacetiletá vojenská praxe je nepochybně poutavá.

■ *Pane generále, můžete čtenářům říct, čím vším jste už v armádě byl?*

Zajímavá otázka. Pravdou je, že funkcí, kterými jsem prošel, nebylo zrovna málo. Začínal jsem jako velitel výsadkové průzkumné čety a po osmadvaceti letech služby jsem se stal prvním zástupcem náčelníka Generálního štábu AČR. Do toho je třeba zahrnout studia jak na brněnské Univerzitě obrany, tak na United States Army War College ve Spojených státech nebo zahraniční mise v Bosně a Hercegovině a v Kuvajtu.

■ *Spíše jsme měli na mysli barvitost vaší armádní praxe.*

Velel jste výsadkářům, studentům na vyškovské Vojenské akademii, resortním zpravodajcům, jednotkám AČR v zahraničí, radil jste ministrovi obrany ČR. To zní přece zajímavě, nemyslíte?

Měl jsem štěstí, že šlo o tak široký a pestrý záběr. Možná by to mohlo sloužit jako modelový kariérní řád. (Smích). Se vší vážností však říkám, že to považuji za obrovskou výhodu. Dosavadní praxe mi totiž dává povědomí o všech činnostech Armády ČR. Když někoho úkoluji, dovedu si představit dopad vydaného rozkazu. Nechci však, aby předcházející slova vyzněla, že jsem armádní „všeználek“. Stále je čemu se učit.

Do druhé nejvyšší pozice v Armádě ČR byl dnem 1. května zařazen generálmajor Josef Prokš

■ *Ve vašem případě je „Achillovou patou“ co?*

Logistika. Ale už činím opatření, abych se i s touto problematikou podrobněji seznámil.

■ *Nakolik jste se už seznámil s novou působností na Generálním štábu Armády ČR?*

Po patnácti měsících na Společném operačním centru MO přišla změna. První zástupce NGŠ AČR je přece jenom o půl stupínku výše než ředitel SOC. De facto jsem zase na pomyslném začátku. Učím se něco nového. Navíc musím vstřebat rozdílnost obou funkcí. Práce na SOC je charakteristická dynamikou a denním řešením nejrůznějších problémů. Na stávajícím postu půjde o práci spíše koncepční.

■ *Coby ředitel Společného operačního centra MO jste velel českým vojákům v zahraničí. Nedávno dva z nich padli, další byli zraněni. Jak vás tyto tragédie zasáhly?*

Jsou to těžké chvíle. Musíme však pokračovat. Máme závazky vůči aliančním spojencům. V současnosti jsou mise tak nebezpečné, že ani při špičkovém výcviku a zabezpečení vojáků se určité míře rizika stoprocentně nevyhneme. Musíme počítat s možností, že dojde ke zranění nebo ztrátě života. Taková je realita. Nepřipouštět si ji, je chybou.

■ *Otázkou je, zda se činí maximum pro to, aby bezpečnost příslušníků AČR v misích byla co nejvyšší?*

Věřte, že děláme vše, co je v našich možnostech. Bezpečnost našich vojáků je nejvyšší prioritou. Po každém neštěstí se důkladně zabýváme otázkou, zdali se tomu dalo zabránit. Nezaznamenal jsem z naší strany sebemenší pochybení.

■ *To jsou povzbudivá slova, ale co realita?*

Uvedu jeden příklad, týkající se nedávné tragédie u provinčního rekonstrukčního týmu (PRT) v afghánském Lógaru. Reagujeme na fakt, že aktivity příznivců Talibanu proti koaličním vojákům v tomto období výrazně vzrostly. Čeští vojáci PRT nemohou být v pozici, že budou pasivně vyčkávat, respektive se jenom bránit. Musejí mít technické prostředky, například průzkumné, aby i oni takříkajíc viděli a slyšeli protivníka.

■ *Nezaznamenal jste v této souvislosti odmítavé postoje k vysílání profesionálů AČR do zahraničních operací?*

Nemohu vyloučit, že to některého jednotlivce napadlo. Žádná davová nechuť se však neprojevila. Zákon hovoří o tom, že voják slouží podle potřeb ozbrojených sil, a to i mimo území České republiky. Profesionálové AČR jsou srozuměni s tím, do čeho jdou. Je to součást našeho řemesla.

■ *Vojáci Armády ČR mají v současnosti zastoupení v sedmi misích s celkovým počtem 845 osob. Předpokládáte změny?*

V tomto směru, a to čtyřicet procent nasaditelných sil a osm procent v misích, Armáda ČR závazky vůči NATO splňuje. Samozřejmě že máme záměry, do které mise a jaké jednotky AČR by měly jít. To také úzce souvisí s jejich přípravou. Vývoj v krizových oblastech se však neřídí našimi plány.

■ *Vraťme se do pražských Dejvic, do budovy Generálního štábu AČR. Nelze si nevšimnout, že nejste jediným novým zástupcem generálporučíka V. Picka…*

Ano, vrcholný management armády se změnil. Kromě 1. ZNGŠ jsou novými zástupci náčelníka Generálního štábu AČR brigádní generál Josef Bečvář (ZNGŠ-NŠ) a brigádní generál Miroslav Bálint (ZNGŠ-Ř SOC MO). Takový byl záměr generála Picka a já osobně se na práci v novém kolektivu těším.

■ *Co říci k důvodům NGŠ AČR spojit čtveřici obrazně pojmenovanou „pépébébé“ neboli Picek, Prokš, Bečvář, Bálint dohromady?*

(Smích). Tak tuhle slovní hříčku slyším poprvé. Na důvody, proč právě tato čtveřice, se musíte zeptat generála Picka. Osobně zastávám názor, že tyto funkce jsou jak o manažerských schopnostech, tak o zkušenostech a rozvaze. Na tomto postu se musejí sejít lidé, kteří mají armádě co říct a nebojí se to veřejně sdělit. Pokud by náčelníkovi GŠ jeho zástupci na všechno jen kývali, byli by tu zbyteční. Tvůrčí postup musí vycházet z týmové práce.

■ *Ne každý má představu o tom, čemu první zástupce NGŠ AČR vlastně velí. Můžete to upřesnit?*

Moje působnost zasahuje do celé Armády ČR. V době nepřítomnosti náčelníka GŠ AČR ho zastupuji a plním úkoly, jimiž mě pověřil. Do mojí přímé podřízenosti spadají zahraniční pracoviště, odbor vojenského letectví MO a Posádkové velitelství Praha.

Afakta

- **Generálmajor Josef Prokš převzal funkci prvního zástupce náčelníka Generálního štábu Armády České republiky po generálporučíkovi Jaroslavu Kolkusovi, který bude od 1. srpna 2008 zastávat funkci vojenského představitele pro NATO a EU v Bruselu.**
- **Služba v armádě začala pro J. Prokše studiem vojenského gymnázia (1974 – 1978) a Vysoké vojenské školy pozemního vojska ve Vyškově (1978 – 1982). Před služebním zařazením na místo 1. ZNGŠ zastával funkci zástupce náčelníka GŠ AČR-ředitele Společného operačního centra MO.**
- **Do hodnosti brigádního generála byl Josef Prokš jmenován 28. října 2002 a o půl roku později byl povýšen na generálmajora.**

„Future Soldier.cz“

Text a foto: pplk. Bedřich RÝZNAR

V důsledku vysoké dynamiky rozvoje nových prostředků vedení bojové činnosti, radikálního snižování počtů vojsk a rozsáhlých změn v operačním prostředí (existence asymetrického bojiště, růst významu urbanizovaných prostorů aj.) dochází ve většině armád k transformaci pozemních sil. Jejím konkrétním projevem je skutečnost, že od poloviny 90. let je ve vyspělých armádách prováděn vývoj a postupně jsou zaváděny nové technologie všeobecně známé pod pojmem „integrovaný komplet vojáka a malé jednotky“. V našich podmínkách jde o modulární bojový komplet vojáka 21. století (MBK V21).

Tyto komplety vojáka jsou určeny k tomu, aby bylo možné začlenit malé, z vozidel sesednuté nebo samostatně se pohybující jednotky do takzvaného systému digitalizovaného bojiště a architektury C4ISTAR. To v praxi znamená, že po vydání úkolu a v procesu jeho realizace má velitel celkový přehled o situaci na bojišti a stavu vlastních vojáků. Na základě takovýchto informací je schopen zajistit svým vojákům převahu, ochranu a umožnit jim splnění úkolu s vynaložením co nejmenšího úsilí a s co nejmenšími ztrátami. Tento systém má

především zajistit převahu na možných budoucích bojištích a v zahraničních mírových misích.

V podmínkách České republiky se řešením této problematiky zabývá VOP-026 Šternberk, s. p., zejména jeho divize VTÚVM Slavičín, která na principu modularity nabízí české řešení „digitálního vojáka“ pod pracovním názvem „Future Soldier.cz“.

K seznámení čelních funkcionářů Ministerstva obrany ČR a Armády České republiky se současným stavem řešení dané problematiky se 15. května v Brně konala stejnojmenná konference, kterou uspořádal VOP-026 Šternberk, s. p., ve spolupráci s Univerzitou obrany v Brně. Na odborné konferenci byly prezentovány výsledky řešení projektu „Vojáka 21. století“ a základní funkce jádra C4I MBK V21 včetně jeho možností pro zajištění potřeb české armády.

Vedle nedávných bojových operací vedených např. v Iráku a Afghánistánu také jednání konference potvrdilo správnost nových směrů rozvoje vojenských technologií a způsobů jejich použití. Česká republika jako jedna z členských zemí Severoatlantické aliance stojí před technologicky i ekonomicky náročným úkolem – držet krok s vyspělými armádami USA, Velké Británie, Francie, SRN aj. mimo jiné i v oblasti vybavení svých vojáků těmito prostředky tak, aby mohli i nadále plnit úkoly při nasazeních v rámci zahraničních misí na špičkové úrovni.

Katedrou vojenského managementu a taktiky Univerzity obrany, která se na řešení projektů spjatých s problematikou „Vojáka 21. století“ významnou měrou podílí, byla pro účastníky konference připravena dynamická ukázka činnosti družstva vybaveného jádrem MBK V21 při likvidaci skupiny teroristů a osvobození zajaté diplomatky držené jako rukojmí. Ukázku provedli studenti bakalářského studia UO.

Jak v závěru konstatoval ředitel VOP-026 Šternberk, s. p., Rostislav Levíček, který jednání osobně řídil, konference stanovené cíle splnila. Podle vyjádření ředitele sekce rozvoje druhů sil-operační sekce MO plukovníka gšt. Aleše Opaty byla konference dobře připravena, detailně účastníkům objasnila problematiku jádra C4I modulárních bojových kompletů a ukázala směr, kterým by se další výzkum a vývoj měl ubírat. „Doporučuji jednotlivé komponenty kompletu plně integrovat do stávající taktické výstroje ještě před nadcházejícím testováním u jednotek tak, aby voják viděl hotový produkt, a ne jen polotovar,“ konstatoval plukovník gšt. Aleš Opata.

Zástupce velitele společných sil AČR-velitel pozemních sil plukovník gšt. Miroslav Žižka k tomu uvedl: „Mám zájem na tom, aby plně funkční systém ‚Vojáka 21. století‘ byl co nejdříve zaveden u vojsk, a to ze dvou důvodů – za prvé většina hlavních projektů určených pro pozemní síly má i několikaleté zpoždění a za druhé je třeba si uvědomit, že do současných i budoucích operací budou nasazovány zejména pozemní síly.“

Afakta

Modulární bojový komplet Vojáka 21. století v základní konfiguraci jádra C4I (systém řízení, velení, komunikace, zpracování dat a zpravodajství) tvoří:

- **jádro C4I s řídicí jednotkou, ovládacím systémem (na ruce, na zbrani a přilbové sestavy) a kabeláží**
- **zdrojový systém (aku baterie a nabíječka)**
- **osobní stavový systém**
- **osobní navigační systém (GPS)**
- **přilbová sestava se zobrazovacím modulem, TV kamerou a mechanickou konstrukcí s kabeláží**
- **nosný systém**

Text: Jan ZEMAN
Foto: Jiří HOKŮV a archiv

V druhé polovině příštího roku bude přes 2500 českých vojáků v rámci česko-slovenské bojové jednotky Evropské unie připraveno odjet do prostoru nasazení do 10 dní od okamžiku, kdy Rada Evropské unie rozhodne o zahájení operace. O přípravě na tento náročný úkol hovoříme s velitelem společných sil generálmajorem Jiřím Halaškou.

PŘÍPRAVA je v plném proudu

Armáda České republiky se chystá na možné nasazení v rámci Battle Group Evropské unie

■ ***Armáda České republiky bude v roce 2009 působit i v dalších zahraničních misích, zejména v Kosovu nebo v Afghánistánu. Jak z tohoto pohledu hodnotíte náročnost úkolu výstavby a případného nasazení CZE/SVK Battle Group EU?***

Druhá polovina roku 2009 je pro CZE/SVK BG EU tzv. obdobím pohotovosti sil (Stand by). Úkolem našeho Battle Group je být vyčleněnými silami schopno zabezpečit nasazení a splnění operačního úkolu v prostoru operace až do vzdálenosti 6000 km na dobu 30 až 120 dnů. V rámci Evropské unie jsou pro každý semestr připraveny souběžně dvě Battle Group. Spolu s naším se pro stejné období připravuje i belgicko-francouzské uskupení (BE/FR BG EU), které z nich bude nasazeno, je předmětem rozhodnutí vrcholných orgánu Evropské unie. Počet vyslaných vojáků záleží na charakteru mise a rozhodnutí operačního velitele, koho z připraveného „bazénu sil“ pro operaci vybere. Nasazení Battle Group se řídí podle pěti stanovených scénářů. Počet nasazených vojáků se může velmi lišit. Nejpravděpodobněji se bude pohybovat kolem 1500. Časová norma pro nasazení vojsk se odvíjí od plánovacího procesu. Ten začíná procesem zvažování EU akce. Pokud je rozhodnuto, že se uskuteční, začne fáze1, jejímž výsledkem je schválení CMC (Crisis Management Concept). Operační velitel se osobně účastní této činnosti. Zvažování akce a vydání CMC není časově omezeno. Poté začíná fáze 2, kdy je aktivováno operační velitelství (OHQ) a operační velitel musí mimo jiné vydat operační plán (OPLAN – Operational Plan). Tato fáze trvá pět dní. Rada Evropské unie pak rozhodne o zahájení akce a následně začne fáze 3, která trvá 10 dní a pro Battle Group je úkolem, aby desátým dnem první jednotky zahájily operaci v prostoru krize. Pro přípravu našeho BG je zpracován harmonogram výstavby a přípravy. Tato byla zahájena fyzicky už v tomto roce. Hlavní tíhu nese 4. brn, která vyčleňuje jádro sil a zabezpečuje FHQ (Force HQ), které bude velet nasazeným silám v prostoru operace. K doplnění zabezpečení požadovaných schopností BG je brigáda posílena řadou dalších jednotek od specializovaných útvarů AČR včetně vzdušných sil. V sestavě Battle Group jsou rovněž jednotky Ozbrojených sil Slovenské republiky. Úkoly dalších misí jako ISAF a KFOR budou zabezpečeny podle plánu společných sil Armády České republiky v plné míře a příprava jednotek pro BG s tímto nekoliduje. Brigáda rychlého nasazení v minulosti prošla řadou misí a příprava do BG je pro ni jedním z dalších potenciálních úkolů. Je procvičena v plnění úkolů na úrovni brigádního uskupení. V současné době má 4. brn za sebou už první ze série vyvedení do vojenských výcvikových prostorů k přípravě do BG. V červnu proběhne další. Celý proces výstavby a výcviku vyvrcholí certifikačním cvičením na jaře 2009. Je předpoklad, že vyčleněné síly pro BG budou včas připraveny.

■ ***Máte již představu o nákladech na operaci CZE/SVK Battle Group EU?***

Battle Group jako nástroj EU je definováno jako nejmenší samostatná vojenská jednotka, která je schopna rozmístění a udržitelnosti v zájmovém prostoru. Struktura této jednotky není pevná, ale vyplývá z charakteristiky konkrétní operace. Podle potřeby jsou přidávány nebo odebírány některé specifické schopnosti nebo kapacity. Svojí strukturou, množstvím zásob, použitým materiálem a municí se od sebe budou lišit jednotky vyslané k oddělení válčících nepřátelských stran silou od bojového uskupení určeného k zabezpečení humanitární nebo evakuační operace. CZE/SVK BG EU je deklarováno jako schopné pro nasazení dle jakéhokoliv možného scénáře a takto je zaměřena jeho příprava a budování. Finanční nároky klade především období přípravy a budování Battle Group (příprava techniky, výcvik, pořízení zásob…). Náklady na vlastní operaci jsou poté relativně nižší vzhledem k tomu, že v průběhu operace se již další významné objemy materiálu nepořizují. Nejpodstatnější část tvoří náklady za přepravu do prostoru nasazení (Strategic Lift). Konkrétní suma by se vždy pohybovala podle konkrétního operačního úkolu, struktury sil, vzdálenosti místa nasazení, účasti spojenců atd.

■ ***Půjdou tyto finanční prostředky z rozpočtu Ministerstva obrany ČR?***

Prostředky na přípravu a vybavení jednotek předurčených pro CZE/SVK BG EU jsou hrazeny z rozpočtu Ministerstva obrany ČR. Pro případné nasazení sil a prostředků Armády České republiky, vyčleňovaných do sil rychlé reakce Evropské unie (European Union Battle Group – EU BG) vláda ČR schválila trvalé zajištění potřebných finančních zdrojů svým Usnesením č. 1194 ze dne 22. října 2007, a to mimo rozpočet resortu Ministerstva obrany ČR.

■ ***Bude se na financování operace podílet také Evropská unie?***

Pro financování vojenských operací Evropské unie byl vytvořen finanční mechanismus ATHENA, jehož rozpočet je vytvářen příspěvky všech členských států Evropské unie. Tímto mechanismem jsou financovány společné náklady na operaci. Jejím prostřednictvím budou hrazeny náklady operace z cca 10 %. Tento podíl je možné navýšit až na 65 % v případě, že Rada Evropské unie rozhodne o zařazení dalších nákladů do okruhu těch, které budou systémem ATHENA hrazeny.

■ ***Zúčastněné státy si musejí zajistit leteckou a námořní přepravu. V roce 2007 byla v pohotovosti celkem čtyři bojová uskupení Evropské unie, přičemž každé z nich mělo k dispozici 60 – 90 letadel a 50 – 80 lodí. Už máme dojednánu přepravu jednotek a materiálu do místa operace?***

Jedním z hlavních principů BG EU je rychlá reakce na krizi a přesun do prostoru operace. Vzhledem k nákladům spojeným se strategickým leteckým přesunem je obvyklé spojit leteckou strategickou přepravu, kterou se přesunuje první sled, s kombinovaným transportem – železniční nebo lodní dopravou, kterou se přemísťuje zbytek Battle Group. V případě společného česko-slovenského bojového uskupení EU (CZE/SVK BG EU) plánujeme dopravit do prostoru operace první sled letecky a druhý sled kombinovaným způsobem za využití železniční a lodní dopravy. V současné době se na Velitelství společných sil zpracovávají podklady pro stanovení velikosti a složení jednotlivých sledů pro nejhorší scénář použití BG – oddělení znepřátelených stran silou. Na základě těchto kalkulací se zpracuje do konce roku 2008 plán přesunu do prostoru operace, který bude sladěný s Ozbrojenými silami Slovenské republiky. Velikost jednotlivých sledů bude přizpůsobena

konkrétní operaci. Co se týče možností, jež máme pro zajištění strategické letecké přepravy, Česká republika je zapojena do projektu SALIS (Strategic Air Lift International Support). Další alternativou, jejíž realizace v případě potřeby již v roce 2009 je málo pravděpodobná, je naše účast v projektu SAC (Strategic Air Lift Konsorcium). Zbylé požadavky na leteckou přepravu vykryjeme pomocí kapacit dostupných v rámci komerčního trhu. Pro zajištění železniční přepravy bude navázána úzká součinnost mezi ministerstvy obrany a dopravy. Jedním z důvodů podepsání smlouvy o zajištění strategické lodní dopravy mezi Českem a Řeckem v roce 2007 byl právě požadavek na přesun části CZE/SVK BG EU do prostoru operace po moři. Na základě již zrealizovaných opatření a vzhledem k přítomnosti dalších návazných kroků v Harmonogramu přípravy CZE/SVK BG EU lze konstatovat, že strategická přeprava do prostoru operace je zajistitelná a neměla by představovat zásadní omezení v případě aktivace CZE/SVK BG EU a jeho nasazení do operace Evropské unie.

■ ***Zejména v případě decentralizovaného nasazení jednotek Battle Group je nezbytné používat leteckou přepravu letouny a vrtulníky také v prostoru operace.***

Kdo bude zajišťovat přepravu vojáků v místě nasazení?

Zkušenosti ze všech současných operací vedených pod hlavičkou NATO či EU ukazují na klíčovou schopnost, jež představuje letecká podpora pro pozemní síly. Součástí zdrojového rámce CZE/SVK BG EU je proto vrtulníková jednotka složená ze čtyř transportních vrtulníků Mi-17/171Š a čtyř bojových vrtulníků Mi-24. Určitou komplikaci představuje fakt, že v roce 2009 nasadíme v souladu s našimi aliančními závazky tři vrtulníky Mi-171Š v misi ISAF, a také dosud nedořešená modernizace Mi-24 v oblasti balistické ochrany, která bude realizována až po době pohotovosti CZE/SVK BG EU. V současné době analyzujeme možnosti sladění požadavků na operační nasazení vrtulníků v misi ISAF a jejich paralelní předurčení pro CZE/SVK BG EU. Jednou ze zkušeností z operace EU v Kongu byl i požadavek na začlenění taktického dopravního letectva, např. letounů C-130 Herkules, do zdrojového rámce BG pro zajištění zásobování a přepravu vojáků. Důvodem byly několikasetkilometrové vzdálenosti mezi jednotlivými základnami. V případě CZE/SVK BG EU plánujeme vybudovat jednu logistickou základnu, jednu operační základnu a maximálně dvě předsunuté operační základny, jejichž vzdálenost od operační základny by byla závislá na naší schopnosti jejich udržitelnosti. Jsme si plně vědomi nevýhody, kterou představuje nepřítomnost taktického dopravního letectva pro prostor operace v rámci zdrojového rámce našeho Battle Group a plánujeme v nejbližší době analyzovat možnosti, jež máme k eliminaci tohoto nedostatku.

■ ***Pro českou armádu je příprava na možné nasazení v rámci Battle Group v mnoha ohledech nová. Pokud by došlo k aktivaci těchto sil, naši vojáci by s největší pravděpodobností působili v některé z afrických zemí. V takovém prostředí, rozsahu a s takovými úkoly ale čeští vojáci ještě nebyli nasazeni. Změní se něco ve výcviku příslušníků AČR?***

Tato otázka má dva aspekty. První je příprava štábů a druhý příprava vojsk. Nasazení v rámci konceptu EU BG je pro naše vyčleněné síly nové hlavně na vojenskostrategické (OHQ) a operační úrovni (FHQ). V případě aktivace našeho BG budeme operaci sami řídit a zabezpečovat. To klade vysoké nároky zejména na přípravu těchto štábů. Tato příprava již byla zahájena sérií štábních nácviků. OHQ je provádí v anglickém jazyce. Jádrem FHQ je velitelství 4. brn, pro které nasazení jako operačního velitelství bude nové, a proto musí vedle taktických úkolů zvládnout i všechny aspekty operačních rozměrů mise. Co se týká přípravy vojáků, tato je pro řadové kombatanty standardní. Naši vojáci mají zkušenosti z působení NATO operací a koaličních operací v oblastech Střední Asie i Blízkého východu. Máme i lidi se zkušenostmi z misí UN z Afriky. Ve výcviku toto využijeme k naší přípravě pro nasazení v afrických zemích. V této souvislosti jsme již navázali spolupráci s pozemními vojsky Francie a Belgie, která mají s působením v těchto geografických podmínkách více zkušeností.

■ ***Pokud dojde k operaci CZE/SVK Battle Group v Africe, budou naši vojáci plnit úkoly v náročných klimatických podmínkách, které vyžadují obrovské nároky na jejich výstroj, výzbroj a techniku. Počítáte s nějakou speciální výbavou?***

Naše výbava pro Afriku bude především standardní se zohledněním aspektů náročnějších klimatických podmínek možného působiště. Vojáci dostanou výstroj určenou pro činnost v pouštním prostředí. Co se týká zbraní a techniky, naše vojska použijí svoje organické prostředky, na které jsou vycvičeni a mají s jejich používáním zkušenosti z jiných podobných operací. Veškerý vyvážený materiál projde předem řádnou přípravou a údržbou nezbytnou pro nasazení ve ztížených klimatických podmínkách.

■ ***Jak bude technika přizpůsobena na provoz v tropických podmínkách?***

Afakta

Náklady financované ATHENOU

a) Náklady vynaložené na činnost OHQ a FHQ

- **Doprava do prostoru a z prostoru operace za účelem rozmístění, zabezpečení a obnovy FHQ a náklady na dopravu vzniklé OHQ při provádění operace**
- **Dodatečné vybavení kanceláří a ubytoven, smluvní a zásobovací služby (voda, el. energie, plyn apod.), náklady na údržbu budov OHQ a FHQ**
- **Náklady na civilní pracovníky, mezinárodní konzultanty a pracovníky najaté v místě operace**
- **Sdělovací technika – pronájem a údržba modemů, telefonních linek, satelitních telefonů, šifrovacích faxů, bezpečnostního vedení, internetu, datových spojení OHQ a FHQ**

b) Náklady vzniklé v důsledku nasazení sil v prostoru operace

- **Práce týkající se nasazení či infrastruktury – výdaje nezbytné pro síly jako celek (letiště, přístavy, elektřina a voda, statická ochrana sil, sklady)**
- **Identifikační označení: nášivky, průkazy totožnosti EU, odznaky, medaile, vlajky EU apod.**
- **Pohotovostní záchranná evakuace MEDEVAC**

Budou jednotlivá vozidla, třeba i transportéry v případě jejich použití, vybavena klimatizací?

Možnost tzv. tropikalizace techniky pro CZE/SVK BG EU byla řešena v roce 2007. Při zvažování pro a proti jsme vzali do úvahy zejména zkušenosti z našeho nasazení v misích v Afghánistánu a Iráku, zkušenosti z výstavby jiných EU BG, zkušenosti z již proběhnuvších operací EU a v neposlední řadě finanční náročnost této akce. Výsledkem bylo rozhodnutí techniku netropikalizovat, využít stávající klimatizace nebo filtroventilační zařízení v technice. Stany, ve kterých budou vojáci ubytovaní a v nichž budou pracovat, budou vybaveny klimatizací a v případě potřeby i speciálními maskovacími sítěmi, jež odrážejí sluneční záření. Obdobným způsobem vyřešily problematiku tropikalizace i další EU BG, např. Nordic BG, kde bylo za výstavbu tohoto uskupení zodpovědné Švédsko.

■ ***Operace v Africe bude určitě klást velké nároky také na logistickou podporu a zdravotnické zabezpečení. Vzhledem k nebezpečí vážných onemocnění bude nutné dbát zvýšené hygieny a vodu používat pouze z prověřených zdrojů. Jak bude řešeno zásobování vodou a zdravotně nezávadnými potravinami?***

Ano, operace v tropických podmínkách bude vyžadovat velké nároky na logistické a zdravotnické zabezpečení. Při plánování logistické podpory, včetně zabezpečení vodou a potravin, se budou brát samozřejmě v úvahu nejenom klimatické podmínky, ale rovněž i bezpečnostní podmínky hlavních zásobovacích tras (Lines of communication). Operace se bude plánovat na ty nejhorší podmínky, tudíž v případě nemožnosti zabezpečení vody z místních zdrojů bude zabezpečena balená voda na počet 30 DOS (Day of supply – denní operační spotřeba) pro celé Battle Group. Podobné to bude i se zabezpečením nezávadných potravin. Systém budování a logistického zabezpečení základny bude naprosto stejný jako v ostatních misích. Vojáci budou ubytováni ve stanech vybavených klimatizačními jednotkami a moskytiérami. Komplexní systém logistického zabezpečení jako takový pak bude výsledkem plánovacího procesu celé operace.

■ ***Bude se zdravotnické zabezpečení vojáků nasazených v rámci Battle Group lišit od českých kontingentů v jiných misích?***

Příprava příslušníků Battle Group v rámci zdravotnického zabezpečení bude prováděna dle standardních podmínek, které platí pro jakoukoliv jinou misi (s účastí příslušníků AČR). Všichni vybraní vojáci absolvují lékařské prohlídky, jejichž platnost pro EU BG je dva roky. Lékařské prohlídky již probíhají dle stanovených harmonogramů v ÚVN Praha, VN Brno a VN Olomouc. Očkování všech příslušníků CZE/SVK Battle Group EU se bude provádět až ve chvíli, kdy bude známé místo nasazení Battle Group nebo místo plnění operačního úkolu. V místě nasazení bude zdravotnické zabezpečení na úrovni ROLE 1 a ROLE 2. K dispozici bude celkem 3× ROLE 1 (tuto úroveň zabezpečuje PrO – obvaziště na stupni prapor), z toho 2× ROLE 1 (CZ) a 1× ROLE 1 (SK). Zdravotnické zabezpečení na úrovni ROLE 2 bude zajištěno polní nemocnicí, která má kapacity pro ošetření a léčení pacientů a jejich eventuální přípravu k evakuaci do ČR. Pro poskytnutí zdravotní péče v rozsahu blížícímu se podmínkám jiných misí AČR je nutný přesun kompletní polní nemocnice v prvním sledu. Do doby příjezdu druhého sledu má polní nemocnice kapacity na to, aby zajistila péči na úrovni ROLE 1 v místě nasazení.

Nejsložitější úkol? Logistika!

Text: Jaroslav PAJER
Foto: Jiří HOKŮV

Síly rychlé reakce NATO – NRF vytvářejí státy Aliance zhruba od roku 2003. Jejich účelem je na základě rozhodnutí Severoatlantické rady zasáhnout v místě nenadálých bezpečnostních krizí. Počátečních operačních schopností tyto síly dosáhly v roce 2004 a dva roky nato ohlásily plné operační schopnosti.

Kontingent AČR v silách rychlé reakce NATO – NRF 11 bude v pohotovosti od 1. července

Síly rychlé reakce NATO byly nasazeny už několikrát: při XXVIII. letních olympijských hrách v Athénách (2004), během prezidentských voleb v Afghánistánu (2004), na likvidaci následků po hurikánu Katrina v USA (2005) a po zemětřesení v Pákistánu (2005 – 2006).

Od samého počátku se na budování sil rychlé reakce NATO – NRF (NATO Response Force) podílí i naše republika. Armáda do nich mimo příslušníků do velitelských struktur již několikrát vyčlenila jednotky radiační, chemické a biologické ochrany a v roce 2006 jednotku pro civilně-vojenskou spolupráci CIMIC. Od letošního července to bude již jedenáctý kontingent v počtu 343 osob s novým posláním.

„Náš prvek tvoří dvě velké skupiny," objasňuje major Jaroslav Daverný, velitel českého kontingentu NRF 11, jinak náčelník štábu 252. protiletadlového raketového oddílu Strakonice. „První je protiletadlová raketová jednotka složená z příslušníků 25. protiletadlové raketové brigády ze Strakonic a druhá je rota ochrany, jež je zformována z vojáků 7. mechanizované brigády z Hranic. K nim ještě patří další dvě menší jednotky, a to skupina CIMIC sestavená z příslušníků 103. střediska CIMIC/PSYOPS v Lipníku na Bečvou a prvek logistické podpory NSE (National Support Element), jehož základ tvoří vojáci ze 14. brigády logistické podpory v Pardubicích. Naším hlavním úkolem pak je ochrana základny. Rota ochrany bude provádět fyzickou ostrahu na vstupech a perimetru, protivzdušná obrana bude chránit vzdušný prostor v jejím okolí."

O jakou základnu by mohlo jít, se dnes ještě neví. Může to být letiště stejně jako kemp budovaný „na zelené louce". Kontingent NRF 11 má být v pohotovosti od 1. července do konce roku. Jeho síly jsou rozděleny do tří kategorií pohotovosti k výjezdu: do pěti dnů, od pěti do třiceti dnů a nad třicet dnů. Český prvek je zařazen ve druhé skupině. Navíc do operace nemusejí vyjíždět všichni vojáci. Konkrétní složení uskupení se určuje až v závislosti na úkolu.

A fakta

NRF (NATO Response Force) – síly rychlé reakce NATO

- **Jsou určeny k řešení nenadálých bezpečnostních krizí prakticky bez geografického omezení.**
- **Jejich účelem je na základě rozhodnutí Severoatlantické rady poskytnout pozemní, vzdušné a námořní jednotky pod společné velení.**
- **Tvoří je 25 tisíc vojáků ze všech 26 členských států Aliance.**
- **Možnosti nasazení: pomoc při likvidaci následků živelních katastrof, evakuace obyvatelstva, pomoc v boji proti terorismu**
- **Jsou schopny:**
  - **začít působit už pět dnů po vyhlášení pohotovosti,**
  - **v místě samostatně operovat po dobu až 30 dnů,**
  - **být nasazeny až šest měsíců za předpokladu vytvoření logistické infrastruktury.**
- **AČR doposud vyčleňovala jednotky radiační, chemické a biologické ochrany, jednotku CIMIC a příslušníky do velitelských struktur NRF.**

Všechny součásti českého kontingentu NRF 11 se nejprve připravovaly samostatně. Kromě toho proběhly dva štábní nácviky. „Jeden s úkolem plánování, druhý s úkolem řízení a velení, kde jsme s veleními všech jednotek ladili postupy," doplňuje major Daverný. Komplexní polní výcvik celého prvku se pak konal ve dnech 12. až 18. května ve výcvikovém prostoru Hradiště. Následující týden na něj navázalo odborně-taktické cvičení, jež mělo za cíl prověřit činnost kontingentu v nepřetržitém provozu a poskytnout podklady k certifikaci českého týmu o jeho připravenosti.

Na okraji lesa poblíž areálu Dlouhá je rozmístěno několik skupin vojáků obsluhujících přenosné protiletadlové raketové komplety RBS-70. Procvičují zachytávání vzdušných cílů. Na terminálu palebného prvku, což je přijímač dat z mobilního systému řízení palby RACCOS, se veliteli družstva znázorňuje okolní vzdušná situace. Ten pak operátorovi na trojnožce RBS určuje cíle.

Normálně by obsluhy kompletů byly rozmístěny na kopcích okolo střeženého prostoru. Vzhledem k probíhajícím ostrým střelbám jsou soustředěny na jednom místě. Jejich výcviku to nevadí. „Protože v operaci budou působit samostatně a nepřetržitě, je každé družstvo rozděleno na tři dvojice. Jedna obsluhuje komplet, druhá střeží stanoviště a třetí odpočívá," vysvětluje velitel kontingentu.

Živo je také na střelnici Březina. Rota ochrany tu vystavěla tábor se všemi atributy vojenské základny. Zpomalovací koridor před vjezdem, betonové ježky, zátarasy z žiletkového drátu concertino, palebná stanoviště...

„Úkolem naší roty je chránit důležité prostory a objekty. To znamená základny, možná utečenecké tábory, velvyslanectví," uvádí velitel roty ochrany kapitán Martin Hajduch, velitel 2. mechanizované roty 71. mechanizovaného praporu, odkud se rekrutují jeho podřízení v rámci jednotky NRF. „Na tomto vyvedení nacvičujeme střelbu z ručních zbraní, granátometů, RPG-75 a pak klasické patrolování, doprovod konvoje, činnost na kontrolně-propouštěcích místech. Je to pro nás běžný výcvik. Jen s tím rozdílem, že v posádce máme bojová vozidla pěchoty a tady používáme tatry."

Jen nedaleko odtud rozbila svůj štáb skupina CIMIC. „Naše jednotka v NRF 11 má jedenáct osob. Tři lidé ve štábním prvku a dva čtyřčlenné týmy, které provádějí činnost v terénu, tedy styk s místními obyvateli, starosty, samosprávou, nemocnicemi a tak dále podle situace a úkolu, který je před nás postaven," popisuje major Petr Kovanda, velitel jednotky CIMIC NRF 11 a zároveň zástupce velitele 103. střediska CIMIC/PSYOPS Lipník nad Bečvou. Obdobnou práci si týmy vyzkoušely i ve výcvikovém prostoru. „Dostaly za úkol projet čtyři blízké obce, reálně se setkat se starosty a zjistit některé údaje. Kdo je představitelem obce, kolik tam žije lidí, jaká je nezaměstnanost a podobně. Během cvičení tu budou nahrávány určité situace. Samozřejmě že nevím jaké, ale předpokládám, že to může být i demonstrace. A v nich CIMIC může třeba vyjednávat s vůdci, snažit se uklidnit dav." Nutno dodat, že na cvičení se hovoří česky, ale všichni příslušníci skupiny jsou samozřejmě připravováni také na komunikaci v angličtině.

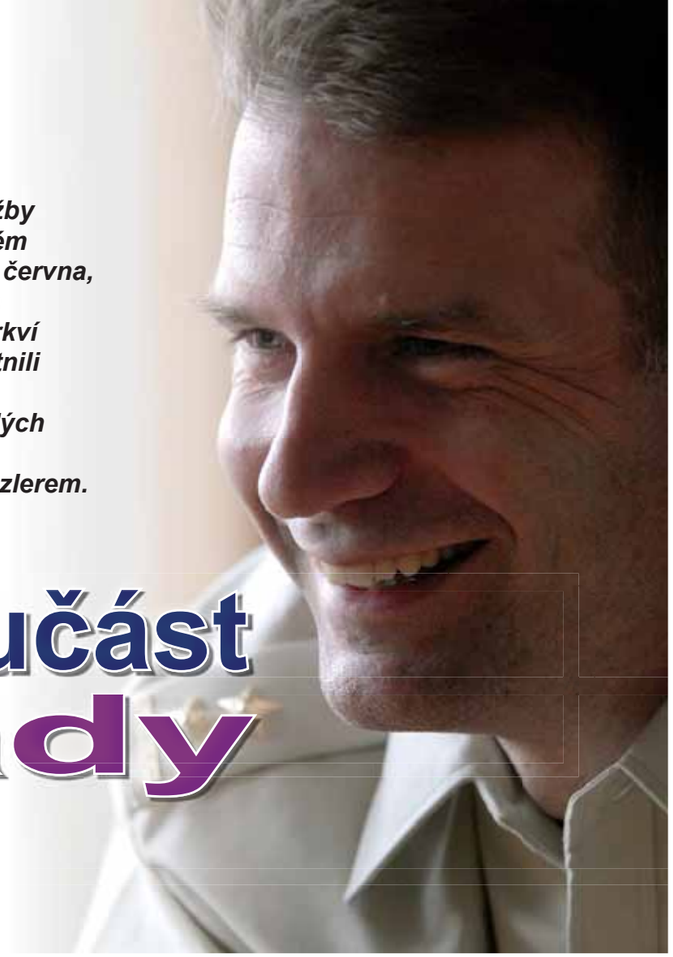
A co bylo na tomto vyvedení nejsložitější a nejtěžší? Kupodivu vůbec ne výcvik a řešení simulovaných situací, ale... „Logistická část," svěřuje se velitel kontingentu major Daverný. „Součástí plánování NRF je i způsob jejich zabezpečení. Na základě technického ujednání mezi zúčastněnými státy je například domluvené, že já si nepovezu pitnou vodu, protože mi ji dodá Belgičan. Nepovezu si jídelnu, protože tu postaví Angličan. Nepovezu si naftu, protože tu mi poskytne Francouz. Dopředu je tedy stanovené, kdo koho čím zabezpečí. Ovšem tady samozřejmě nemám Brity ani Francouze. Takže jsme museli z vlastních zdrojů, z našeho strakonického praporu zabezpečení a za výpomoci pardubické brigády logistiky, zorganizovat tu dodavatelskou stranu. Tento zabezpečovací prvek sídlí v Turči a vaří pro nás, je schopen nám dodávat naftu, vodu a podobně. A zorganizovat takhle mohutnou logistickou podporu bylo pro nás to nejtěžší. Jinak všichni vojáci celý loňský rok cvičili a nyní jsou v období připravenosti. Tudíž na řízení a velení jsme zvyklí, to děláme každý den."

Tato slova potvrdil i řídící odborně-taktického cvičení velitel strakonické brigády plk. gšt. Josef Slavík, když po skončení výcviku konstatoval, že kontingent splnil veškeré požadavky na to, aby byl zařazen do NRF 11.

Text: Jan ZEMAN
Foto: Jiří HOKŮV

Vyvrcholením oslav jubilea duchovní služby byla ekumenická bohoslužba ve vojenském kostele sv. Jana Nepomuckého v úterý 3. června, na kterou navazovalo setkání vojenských kaplanů a jejich velitelů s představiteli církví v Arcibiskupském paláci. Oslav se zúčastnili také téměř všichni hlavní kaplani armád Severoatlantické aliance. Nejen o uplynulých deseti letech duchovní služby hovoříme s hlavním kaplanem AČR pplk. Janem Kozlerem.

Pevná součást armády

Duchovní služba AČR si připomněla desáté výročí svého vzniku

■ V jaké kondici je dnes duchovní služba?

To musí vyhodnotit především ti, kterým slouží. Pokud ale mám odpovědět já, tak z mého pohledu v docela dobré. Myslím si, že kaplani velmi brzo po jejím založení přestali být vnímáni jako exoti, u kterých není jasné, k čemu slouží a kde je v armádě jejich místo. Spousta vojáků už odbourala svou obecnou nezkušenost s realitou přítomnosti kněze v kolektivu, kterou zařídila komunistická éra, a historizující představy o podivném důstojném panáčkovi byly nahrazeny živou zkušeností s kaplanem-kolegou a kamarádem. Duchovní služba postupem času dostala kompetence a přímou odpovědnost za konkrétní oblasti života armády a je pevně zakomponovaná do jejího organismu. Jistě je ale spousta věcí, které můžeme dělat ještě lépe. Každou novou zkušenost bereme s povděkem.

■ Vojenští kaplani sloužili v československé armádě už za první republiky, ale jejich pozice byla v mnohém odlišná. V čem jsou největší rozdíly a co nás s tou dobou spojuje?

O dramatický rozdíl nejde, nicméně byla to jiná doba. Vojáků bylo víc, kaplanů tím pádem také. Měli zřízeno samostatné oddělení v rámci ministerstva obrany. Ale to jsou detaily. Hlavně nás spojuje, že důvodem a cílem jejich i naší existence bylo a je, abychom věnovali vojákům svůj čas a přítomnost. Věřím, že jsme pevně duchovně spojeni s našimi předchůdci, kteří vydrželi věrně s československými vojáky i po zřízení protektorátu, ať už jako kaplani vojáků bojujících v zahraničí nebo v ilegalitě domácího odboje. Jejich symbolem pro nás je generál Metoděj Kubáň, hlavní kaplan v posledních předválečných letech, který ve své službě dokázal být jak velmi citlivým duchovním a služebníkem lidí, tak věrným vojákem a vlastencem. To vše přesto, že věděl, kam ho jeho odbojová činnost nakonec dovede… V jeho případě to bylo Dachau.

■ V AČR nepůsobí jen jediná církev, ale díky dohodě mezi Ekumenickou radou církví a Českou biskupskou konferencí hned několik. V čem je systém zastoupení více církví pro armádu výhodný?

Tento způsob společného delegování ze strany církví je pro armádu přínosný především tím, že konkrétní kaplan, který je vyslán do služby v armádě, má plnou důvěru a pověření všech zúčastněných církví, což je obrovský kredit. Samozřejmě jsou tím pádem na něj kladena velká očekávání, která musí dnes a denně naplňovat v očích těch mnohých, kteří ho do této služby vyslali a kteří jeho počínání bedlivě sledují. A k tomu se pochopitelně přičítá i povinnost jednoznačně naplňovat ta očekávání, respektive pokyny a rozkazy přicházející ze strany velitele a očekávání ze strany vojáků-kolegů z jednotek. Pro každého z nás je to skutečně velká osobní výzva být v dnešní době vojenským kaplanem v naší armádě.

Afakta

1996 – prvním vojenským kaplanem Armády České republiky se stal Tomáš Holub a hned poté odjel do mise IFOR.
1998 – na začátku června byla podepsána dohoda mezi Ekumenickou radou církví a Českou biskupskou konferencí. Ministr obrany vydává rozkaz o zřízení Duchovní služby AČR. Hlavním kaplanem se stal Tomáš Holub.
2006 – druhým hlavním kaplanem v historii AČR byl jmenován Jan Kozler.
2008 – v současnosti v naší armádě působí 19 vojenských kaplanů ze čtyř církví (Adventistů sedmého dne – 1, Českobratrská evangelická – 4, Československá husitská – 2 a Římskokatolická – 12)
2013 – do pěti let by měli vojenští kaplani postupně začít působit až do úrovně vybraných praporů v rámci VeSpS (dnes jsou jen do úrovně brigád) a jejich konečný počet by měl být přes čtyřicet.

■ Smlouvu s resortem podepsalo 13 církví, ale v armádě jsou v současnosti zástupci jen čtyř z nich. Proč jich zde působí tak málo?

Poslat kaplana do armády pro církve znamená ztratit člověka, který je již nositelem nějakých úkolů v rámci církve; znamená to nutnost nahradit ho nebo převést úkoly na někoho jiného, zkrátka docela složitý proces, takovou malou transformaci. Protože armáda do svých služeb vyžaduje především ty schopnější a zkušenější, jedná se o kaplany, kteří v církvi přirozeně mají klíčovou pozici, a o to je to pro církve ještě složitější. Z toho důvodu nyní personálně zajišťují duchovní službu jen větší české křesťanské církve, protože tyto vnitřní procesy zvládají lépe.

■ Umíte si představit, že by v armádě byli duchovní třeba z více než desítky církví?

Umím a kéž by tomu tak bylo.

■ Jaká je ochota duchovních stát se vojenským kaplanem? Neopadla už první vlna zájemců, které lákala představa působit v „neznámém“ prostředí?

To, že se někdo stane vojenským kaplanem, není na základě toho, že o to má, nebo nemá zájem. Člověk se rozhodne, že chce sloužit lidem, doprovázet je v jejich radostech i bolestech a na to konto se stane duchovním, knězem a pracuje v církvi. Pak ho třeba někdo z armády osloví, aby šel sloužit jako vojenský kaplan a buď to jde prakticky zařídit, nebo se najdou nějaké objektivní překážky a nejde to. Že by prošla nějaká vyloženě vlna nastoupivších kaplanů, o tom nevím. Na druhou stranu je jisté, že mezi armádou a církvemi musí vzniknout určitý mechanismus, protože frekvence příchodů a odchodů je poměrně vysoká a nelze ji řešit pouze ad hoc.

■ Kam dál by měla duchovní služba směřovat? Musí projít nějakými změnami, aby si udržela krok s reformovanou armádou?

Naše armáda je součástí celku NATO, jehož členové prošli dříve nebo nedávno obdobným vývojem a reformami, přestože se mohly v detailech lišit. V našem propojeném a docela živém mezinárodním společenství aliančních vojenských kaplanů není žádná nouze o rady a informace a myslím, že spoustu věcí jsme schopni předjímat a vědět, že přijdou, a mít tedy určitou vizi o dalším vývoji. Nicméně každý kaplan v dnešní době citlivě vnímá, že na bedra našich velitelů a vojáků se klade stále větší díl spoluodpovědnosti za aktuální stav tohoto světa, který tak často skučí v bolestech a nářku. A nyní už nejde jen o základáčké stesky po domově, pletichy v kolektivu nebo puchýře z náročného cvičení, ale o nepředstavitelnou tíhu zodpovědnosti velitelského rozhodování na pozadí reálného ohrožení života svěřených vojáků nebo o prožívání zoufalé bezmoci těch, kteří jsou na svých patrolách denně vystaveni hrůzným obrazům bídy, lidského utrpení, nářku umírajících dětí. A to nezmiňuji bolest a umírání, které přicházejí stále častěji i do našich řad. To jsou věci, jež jen tak nevyšumí. Tato přetěžká břemena těch, kteří si vybrali z našeho pohledu tolik náročné a zároveň tolik nedoceněné vojenské povolání, chceme pomoci nést. Abychom všichni mohli pokračovat dál.

Premiéra v Kábulu

Text: Pavel LANG
Foto: archiv polní nemocnice a Pavlíny Flamové

Po čtyřiačtyřiceti dnech opět přistál na kbelském vojenském letišti airbus s ostatky padlého českého vojáka a zraněnými. Následek tragické události v Afghánistánu. Reakce veřejnosti není příznivá. Působení Armády ČR v tomto asijském státě však nepředstavuje jenom černé dny. V zahraničních misích a operacích se odehrávají desítky jiných příběhů a nemusí v nich dominovat přímý boj s nepřítelem.

Podpraporčice Pavlína Flamová

V jednadvaceti letech získala zkušenosti, které jí mohou stejně mladé kolegyně závidět. Stačily na to „pouhé“ čtyři měsíce mise ISAF nedaleko hlavního města Afghánistánu Kábulu. Po profesní a životní stránce ji to posunulo o notný kus dál. Podpraporčice Pavlína Flamová z Ústředního vojenského veterinárního ústavu Hlučín, konkrétně z oddělení speciální epizootologie.

Zasvěcení vědí, že se zde provádějí především bakteriologická a sérologická vyšetření klinických vzorků zvířat v působnosti Armády ČR. Jeho součástí je zásahová skupina detekce a identifikace nákaz. Z tohoto pracoviště podpraporčice Pavlína Flamová vyráží na zahraniční misi do Afghánistánu. Je nejmladší profesionálkou v kontingentu a navíc jde o její premiéru!

Není tajemstvím, že do organizační struktury kontingentu polní nemocnice a lehké chemické jednotky, která působí ve prospěch mezinárodních bezpečnostních podpůrných sil (ISAF) v Afghánistánu, je zařazena také mikrobiologická laboratoř. Důvody jsou nabíledni. Laboratorní diagnostikou minimalizovat rizika nákazy v místech působení jednotky AČR, konkrétně na KAIA (Kabul International Airport). „Přišel požadavek na mikrobiologickou laborantku a tím pádem nebylo co řešit. Jako vojákyně z povolání musím s nasazením v zahraničích misích počítat. Je to přece moje práce,“ říká subtilní slečna. Po chvíli však přiznává, že až tak ledově klidná nebyla. „Bezpečnostní situace na území Afghánistánu není příznivá. Míra nebezpečí je zde permanentně veliká a prakticky vás může potkat cokoliv. Těžká zranění, smrt.“

Snažila se získat maximum informací o tom, co ji na kábulském mezinárodním letišti čeká. Zkušenosti přímých účastníků mise ISAF pro ni měly cenu zlata. Pomohl i přípravný kurz s celou řadou praktických dovedností. Nicméně realita byla jiná. „Počáteční zvykání, v podstatě na všechno jiné než v tuzemsku, není jednoduché. Záleží vyloženě na vaší vůli, jak rychle se s tím ztotožníte. Ne každý člověk má na to, aby odjel na druhý konec světa a pomáhal tam lidem,“ konstatuje mladá vojákyně.

Po krátké aklimatizaci se vrhla do práce. Ze všeho nejdříve však do generálního úklidu samotného pracoviště umístěného v nevelké buňce. Poté přišly na řadu depistážní stěry z jednotlivých pracovišť polní nemocnice, a to operačním sálem počínaje a kuchyňským blokem konče. Denní praxí byly i výtěry z krku či nosu u desítek profesionálů. „O nedostatku práce nemohla být řeč. Vzorky jsme postupně diagnostikovali, abychom nejpozději do týdne znali výsledek. Na jeho základě se přijímala adekvátní opatření,“ upřesňuje P. Flamová a uvádí konkrétní příklad: „U těžce zraněných vojáků ISAF, kteří byli dlouho na přístrojích, vznikala rezistence na určitá antibiotika. Díky mikrobiologickému rozboru se pacientovi mohly nasadit ty nejvhodnější léky.“

Pravdou je, že armádní mikrobiložka nevykonávala v misi totožnou činnost jako v domovském Hlučíně. „V Ústředním vojenském veterinárním ústavu pracuji s veterinárními vzorky, a to s důrazem na služební psy. V Kábulu jsem se zaměřila na takzvané humánní předlohy. Zkrátka zvířecí potenciál jsem na čas vyměnila za lidský,“ směje se sympatická podpraporčice. „Průběh mise zvládala bez problémů. S její činností jsem byl spokojen,“ chválí Pavlínu Flamovou velitel kontingentu plukovník Igor Krivosudský, jehož podřízení zde navázali na úspěchy svých předchůdců a potvrdili vysoké renomé českých vojenských zdravotníků.

Nabízí se otázka, zdali může nasazení v nebezpečném Afghánistánu jednadvacetiletou slečnu z České republiky nějakým způsobem poznamenat? Pavlína na to má osobitý názor: „Změnila jsem si žebříček hodnot. Na jedno nikdy nezapomenu, a to na těžce zraněné vojáky. Naše problémy v České republice se s těmi afghánskými nedají vůbec srovnat. Tady nejsme v bezprostředním ohrožení života a tím pádem v podstatě o nic nejde. Přiznávám, že mi po příletu domů jeden dva měsíce trvalo, než jsem se vrátila do původních kolejí. O pomoc psychologa jsem však nežádala. Samozřejmě že bez podpory nejbližších by to nešlo. Byly to oboustranně těžké chvíle, ale my je společně zvládli. To vás neskutečně posílí.“

Nad dotazem týkajícím se jejího dalšího nasazení v zahraničí chvíli uvažuje a poté odpovídá: „Nemyslím si, že čtyři měsíce v misi je zase tak obrovský kus života. Důležité je, aby vaše nasazení mělo smysl a pomohlo potřebným. Když dostanu rozkaz, tak pojedu a splním svůj úkol,“ říká na závěr podpraporčice Pavlína Flamová.

Afakta

- **V současné době plní operační úkol v misi ISAF v pořadí již 4. kontingent polní nemocnice a chemické jednotky Armády ČR pod velením plukovníka Mojmíra Mrvy.**
- **Začátkem letošního srpna by měl tuto jednotku podle dosavadního mandátu vystřídat poslední kontingent AČR.**
- **Prioritním posláním kontingentu polní nemocnice je poskytování zdravotní péče na úrovni ROLE 2 ve prospěch mezinárodních bezpečnostních podpůrných sil (International Security Assistance Force – ISAF) nedaleko hlavního města Afghánistánu Kábulu.**

Mise v Afghánistánu – to není „jenom“ zranění a smrt, ale především pomoc potřebným

TÉMĚŘ NEVIDITELNÍ

Text: podle por. Andrey LANGEROVÉ zpracoval Jaroslav PAJER
Foto: por. Andrea LANGEROVÁ

Většinou stojí v pozadí, protože se na plnění hlavního úkolu obvykle přímo nepodílejí. A navíc, když pracují dobře, většina kolegů je ani nevnímá. Příslušníci jednotek zabezpečení a podpory.

Dnes se při návštěvě 12. kontingentu Armády České republiky v silách KFOR na základně Šajkovac v Kosovu podíváme za příslušníky čtyř odborností. Za spojaři, „PéHaMáky“, kuchaři a zdravotníky.

V MÍSTĚ I DOMŮ

Nadporučík Marek Koutný, náčelník skupiny komunikačních a informačních systémů, řídí a kontroluje spojaře a vůbec všechny příslušníky kontingentu spojovací odbornosti po odborné stránce, neboť komplexně odpovídá za funkčnost a stav spojení v rámci kontingentu. „Úlohou naší skupiny je nejen spojení z místa nasazení do České republiky, ale také v prostoru odpovědnosti českého kontingentu a v rámci mnohonárodního úkolového uskupení Střed,“ upřesňuje. „Zabezpečujeme také provoz výpočetních pracovišť a pracoviště ochrany informací.“

Spojaři, kteří tvoří dvě rádiová a jedno kabelové družstvo, jsou součástí čety velení z roty zabezpečení. Dohromady jde o třiadvacet vojáků a vojákyň.

Spojovací uzel Šajkovac je dislokován uvnitř české základny. Jde o režimové pracoviště, kam je vstup povolen pouze určeným funkcionářům. „Hlavním spojovacím prostředkem uzlu je stanice R-6p. Jde o zařízení umístěné na podvozku PV3S. Tady drží vždy dva spojaři 24hodinové směny,“ vysvětluje velitel čety velení poručík Jakub Smolík. Jeho zástupce podpraporčík Radek Pánek dodává: „Není to však jediná hotovost, kterou držíme. Jsou vyčleněni další tři lidé, kteří musejí být v případě potřeby do dvou hodin schopni vyjet a zabezpečit spojení.“

BEZ NICH BY TO NEJELO

Skupinu PHM tvoří tři příslušníci. Praporčík Jiří Mokroš, nadrotmistr David Pořízek a rotmistr Roman Doležel. Starají se o to, aby byl neustále k dispozici sortiment pohonných hmot, maziv a dalších provozních kapalin potřebný k zabezpečení chodu techniky, tedy všechno od nafty a benzinu až po náplně do ostřikovačů.

Skupina PHM je součástí zásobovací čety roty zabezpečení. „Zavážíme naftu na základnu, kterou tady doplňujeme do našich vozidel,“ vysvětluje nadrotmistr Pořízek. Skupina se rovněž stará o přísun nafty do dalších zařízení, jako jsou termokingy, obrovské chladicí boxy v kuchyni, topidla používaná v dílnách a několik elektrocentrál. „Při výpadku proudu z místní elektrárny Obilič je základna odkázána právě na elektrocentrály, které v takovém případě tankujeme minimálně jednou denně,“ dodává praporčík Mokroš. „Týdně se máme co ohánět, protože je to zhruba dvacet tisíc litrů nafty, co vydáváme, a stejné množství musíme dovézt z rafinérky.“

VAŘÍME SI SAMI

Kosovská mise je jediná, kde si náš kontingent vaří sám. Na ostatních základnách využívají čeští vojáci nabídku stravoven vedených jinými státy. Kuchaři spadají pod rotu zabezpečení a tvoří hospodářské družstvo o devíti lidech.

„Naším úkolem je proviantní zabezpečení celého kontingentu počínaje objednávkou potravin, přes vaření a výdej stravy až po vedení účetnictví,“ vysvětluje náčelník proviantní služby praporčík Miroslav Hespodárik. Odborně řídí a kontroluje nejen družstvo kuchařů, ale také správce skladu proviantu se skladníkem a navíc i šest kuchařů slovenského kontingentu, jenž je spolu s naším na základně Šajkovac dislokován.

Vojáci v kuchyni jsou rozděleni na dvě směny po šesti a sedmi lidech. V každé skupině jsou zařazeni i tři Slováci. Pomocné kuchyňské práce, jako jsou čištění zeleniny, škrábání brambor, umývání nádobí, kotlů a udržování pořádku v jídelně, zabezpečují místní zaměstnanci. Každý den se vaří zhruba 600 porcí.

Jídelníček sestavuje praporčík Hespodárik a dlužno říci, že jsou s jeho volbou strávníci nadmíru spokojeni. „Snažím se o to, aby na jídelním lístku byly zastoupeny veškeré druhy masa, ale zařazuji tam i bezmasá jídla,“ říká Miroslav Hespodárik. „Snídaně musí být pestrá. Vojáci si mohou vybírat ze sýrů, salámů, pomazánek, mléčných výrobků, cornflaků, ovoce i zeleniny.“ Velmi oblíbenou se stala krupicová kaše, která je k snídani každou středu a neděli.

Dvakrát týdně dostávají příslušníci kontingentu studenou večeři. To proto, že v kuchyni probíhá větší úklid. Jednou měsíčně je pak vyhlášen sanitární den, který pro kuchaře představuje úklid generální.

„Vybavení tu je lepší než v republice,“ pochvaluje si praporčík Hespodárik. „Máme zde konvektomaty, multifunkční trouby, které umějí všechno – péct, dusit, vařit. Jsme vybaveni pánvemi, sporáky, roboty na hnětení a krouhání.“

Proviantní sklad tvoří několik kontejnerů a termokingů, ve kterých se uchovávají mléčné výrobky, uzeniny, ryby, hranolky, maso apod. Kuchaři mají k dispozici také polní kuchyň pro případ vedení několikadenní operace mimo prostor odpovědnosti kontingentu a nebyla by jiná možnost přípravy jídel.

STÁLE V POHOTOVOSTI

Patnáct příslušníků pracoviště zdravotního zabezpečení pod vedením majora Pavla Adamce je připraveno kdykoli poskytnout lékařskou pomoc. Praporní obvaziště je rozděleno na tři pracoviště: ambulanci praktického lékaře, ambulanci zubního lékaře a veterinární ordinaci. Tým českých zdravotníků doplňují tři slovenští kolegové.

„Devadesát pět procent naší činnosti tvoří léčebně-preventivní péče na úrovni praktického lékaře pro dospělé. To znamená běžná péče o nemocné či povinné očkování,“ vysvětluje major Adamec. „Z hlediska plnění operačního úkolu je důležitá také druhá část naší péče, která je zabezpečována hotovostními zdravotnickými týmy IRT – Incident Response Teams.“

Jedná se o dva výjezdové týmy po třech lidech. V každém je lékař, zdravotník a řidič, kteří mají k dispozici vybavený landrover. První IRT je připraven k výjezdu do pěti minut, druhý do třiceti. Mimo ně jsou 24 hodin denně v ambulanci připraveni pohotovostní lékař a sestra.

Hlavní činností nadporučíka Antonína Glomba je veterinárně-hygienický dozor, preventivně-léčebná péče, vakcinace a dohled nad imunitou služebních psů. „Kromě toho je další povinností veterináře zabránit možným přenosům nemocí ze zvířat na lidi,“ dodává. „V Kosovu je mnoho toulavých psů, a tak je mou starostí zabránit kontaktu těchto zvířat s vojáky, v nejhorším případě i taková zvířata utratit.“

Začíná se od nuly

Praporčík Tomáš Suja pomáhá budovat poddůstojnický sbor iráckých ozbrojených sil

Text: Jan ZEMAN
Foto: autor a archiv prap. Tomáše Suji

Třicetiletý praporčík Tomáš Suja se během své vojenské kariéry účastnil dvou zahraničních misí. V loňském roce byl vrchním praporčíkem českého kontingentu v irácké Basře a po čtvrtroce se do Iráku opět vrátil, neboť od prosince 2007 působí v tréninkové misi NATO v Iráku (NTM-I) jako asistent náčelníka štábu mise. Měsíc po jeho nástupu jej velitel pověřil vytvořením pozice vrchního praporčíka NTM-I.

Být vrchním praporčíkem českého kontingentu a dělat stejnou funkci na velitelství tréninkové mise NATO v Iráku je obrovský rozdíl. „Úloha vrchního praporčíka u kontingentu spočívala v hájení zájmů jeho příslušníků třeba u nadřízených z britské divize. Šlo o to, aby se vojáci při své misi potýkali s co nejmenším množstvím překážek," popisuje prap. Tomáš Suja část pracovní náplně vrchního praporčíka u českého kontingentu, jehož příslušníci v Basře plnili především strážní úkoly.

Na velitelství tréninkové mise NATO v Iráku slouží mnohem více důstojníků (včetně dvou Čechů) než poddůstojníků, kteří působí spíše v podřízených jednotkách. „Vzhledem k tomu, že podstatná část této mise NATO v Iráku je zaměřena na budování irácké armády, je úlohou vrchního praporčíka na tomto velitelství příprava poddůstojnického sboru irácké armády. Starám se také o koordinaci této přípravy," vysvětluje praporčík Suja, který odpovídá i za poddůstojnický a praporčický sbor tréninkové mise NATO.

Právě český praporčík může za to, že tato funkce na velitelství vůbec vznikla. Tomáš Suja sem nastoupil v prosinci minulého roku jako asistent náčelníka štábu a už měsíc poté byl pověřen úkoly vrchního praporčíka velitelství. „Přišel jsem s nějakými návrhy, jak lépe organizovat kurzy, a přednesl jsem je veliteli," říká český praporčík, jehož připomínky směrovaly třeba k lepší posloupnosti kurzů. „Velitel moje náměty uvítal a požádal mě, abych se více věnoval oblasti přípravy iráckého poddůstojnického sboru, neboť bych do tohoto systému mohl přinést nové myšlenky. Ani ne po třech týdnech se pak rozhodl, že budu zastávat pozici vrchního praporčíka. Zatím neoficiálně, protože tato tabulka dosud nebyla na štábu vytvořena. Od té chvíle se plně věnuji přípravě iráckého poddůstojnického sboru," dodává.

„Přicházím s různými myšlenkami, ale jejich realizace je už práce generálů. Úkolem vrchního praporčíka je předávat své návrhy nejen koaličním, ale také irácký důstojníkům," říká praporčík Suja. Jednou z příležitostí, kdy může dávat podněty k dalšímu vývoji irácké armády, jsou pravidelná jednání iráckého TRADOC (Training and Doctrine Command), která se konají jednou týdně. V tomto týmu působí řada iráckých důstojníků, kterým velí jejich generál. „Chtěli jsme, aby v této skupině byli zastoupeni také poddůstojníci, což se nám nakonec podařilo," hovoří o jednom z dosavadních úspěchů.

Jedním z návrhů prap. Tomáše Suji bylo, aby se irácký poddůstojnický sbor začal budovat od nejnižších hodností. „Šlo mi prostě o to, aby se nezačínalo od starších poddůstojníků, jako jsou nadrotmistři, praporčíci nebo štábní praporčíci, ale od vojínů, svobodníků a desátníků. Měla by se nejprve vytvořit základní úroveň, na jejímž základě se bude postupně budovat pyramida hodností až k jejímu vrcholu," představuje nám blíže svoji vizi.

V té době totiž existovala myšlenka na založení akademie pro praporčíky, kam by přicházeli noví vojáci. „Je to, jako kdybyste 30 % rekrutů rovnou povýšili na generály a očekávali, že budou dobře dělat svoji práci. Nebudou," uvádí příklad praporčík Tomáš Suja. Ukázkou nového trendu je kurz, který skončil před nedávnem. Iráčané se v něm nejprve vzdělávali v instruktorských dovednostech a nyní si jako instruktoři sami vedou kurzy určené právě pro nejnižší poddůstojníky, kteří budou sloužit na úrovni čet. „Je to obrovský úspěch, že se další taková věc povedla," hodnotí tento kurz Tomáš Suja a podotýká, že se tím potvrzují dosažené pokroky poddůstojnického sboru.

V iráckých ozbrojených silách byl tradičně velmi početně zastoupen důstojnický sbor, jehož příslušníci dělali veškerou práci, a poddůstojnický sbor tvořili čistě bojovníci. Poddůstojníci nevedli ani výcvik, protože i ten řídili důstojníci. „Svým způsobem to bylo plýtvání silami důstojnického sboru. Nyní se Iráčané vydali jinou cestou a potřebují naši pomoc. Říkají nám, že jejich poddůstojníci jsou schopni učit sami sebe a vytvářet i systém výcviku. Důstojníkům by pak pouze zahlásili splnění konkrétní fáze přípravy," popisuje jednu z představ prap. Tomáš Suja.

Problémem je ale poměrně vysoká míra negramotnosti Iráčanů, kteří chtějí sloužit v ozbrojených silách. „Armáda je pro ně institucí dávající jim práci, což je v zemi zmítané chaosem velmi důležité.

Oni si této příležitosti velmi váží a motivuje je to v dalším vzdělávání," přibližuje situaci prap. Suja. Negramotní iráčtí vojáci se snaží rychle se naučit číst a psát nebo ovládat výpočetní techniku. „Nedávno jsme pro ně připravili počítačový kurz. Někteří z nich v životě neviděli počítač, natož aby dokázali přečíst, co je na monitoru napsáno. Během kurzu se ale snažili co nejvíc naučit, protože věděli, že jim to pomůže v jejich další kariéře," uvádí příklad obrovské vůle Iráčanů se vzdělávat český praporčík Tomáš Suja.

Afakta

- **Praporčík Tomáš Suja slouží v Armádě České republiky teprve osmým rokem. V roce 2000 začínal u jineckých dělostřelců, kde absolvoval základní výcvik. Nějaký čas strávil u průzkumné baterie. Později se věnoval operační činnosti a dělostřelecké zpravodajské činnosti. Krátce působil i na Generálním štábu v Praze v týmu, který připravoval nové návrhy hodností a popisy funkčních náplní.**
- **V letech 2005 – 2006 studoval na U. S. Army Sergeants Major Academy v texaském El Pasu. Dvakrát byl vyslán do mise – nejprve do Basry a potom do Bagdádu. Z tréninkové mise NATO v Iráku by se měl vrátit na začátku června zpátky na zpravodajské oddělení 13. dělostřelecké brigády.**
- **O svých zkušenostech z přípravy iráckého poddůstojnického a praporčického sboru přednášel i na sympoziu hlavních praporčíků NATO, které se konalo na jaře v německém Oberammergau a jeho prezentace se zde setkala s velkým ohlasem.**

Text a foto: Tomáš SOUŠEK

Jednou z podmínek dobré spolupráce armád NATO je bezesporu znalost a používání stejných norem a postupů. Aliance již dlouhá léta vytváří soubory takzvaných stanagů, které pokrývají prakticky veškeré její činnosti – od způsobu komunikace a výměny informací až po vedení bojové činnosti. Vzhledem k tomu, že jednotná pravidla musejí být vždy výsledkem vzájemné dohody, podílí se na jejich tvorbě nemalou měrou i Česká republika.

Česká armáda se aktivně podílí na přípravě standardizačních dohod Severoatlantické aliance

Tvůrci stanagů

Ve dnech 13. – 15. května letošního roku se na letecké základně v Praze-Kbelích uskutečnilo páté výroční zasedání pracovní podskupiny vzdušné přepravy (Air Transport Panel), která je součástí alianční Agentury pro standardizaci (NATO Standardization Agency). „Naše skupina se zabývá tvorbou standardizačních dohod v oblasti operačního použití transportního letectva. Jedná se o veškeré postupy související se vzdušnou přepravou, to znamená nejen ty letové, ale i procedury týkající se například pozemní přípravy osob i nákladu," říká kapitán Richard Štecha z odboru vzdušných sil SRDS-OS MO. Podle jeho slov je sice v armádách NATO snaha v maximální míře využívat civilní pravidla vztahující se na leteckou dopravu, nicméně existuje řada činností, jako například přeprava nebezpečných materiálů, paletový systém nebo vzdušné výsadky, jež civilní předpisy nepostihují.

Zasedání Air Transport Panel se zúčastnilo celkem jedenatřicet zástupců armád patnácti zemí. Ani jeden z nich však nemá činnost v pracovní podskupině jako svou hlavní pracovní náplň. Všichni mají své stálé funkce, ať už ve svých ozbrojených silách nebo na aliančních velitelstvích. Tvorba dokumentů funguje v zásadě dvojím způsobem. „V prvním případě se může velitelství rozhodnout, že je potřeba ujednotit určitou činnost. Podle příslušné odbornosti se určí pracovní skupina, která daný stanag vypracuje. V opačném případě mohou přijít požadavky na standardizaci přímo z praxe od vojenských jednotek," vysvětluje kpt. Štecha.

Další postup je pak již stejný. Pověřená pracovní skupina určí správce daného stanagu, který koordinuje veškerou činnost. Podle potřeby si může i několikrát do roka svolat setkání expertů na danou problematiku z ostatních zemí. Členové skupiny se poté mohou dohodnout, že buď přijmou normy jedné konkrétní armády nebo že vytvoří vlastní, které budou určitým kompromisem. Výsledkem je dokument s jedinečným čtyřmístným číslem, jakýsi studijný návrh. Ten se následně zveřejňuje na internetových stránkách s chráněným přístupem, odkud si jej mohou představitelé všech armád stáhnout, vyhodnotit jej a v případě potřeby vyjádřit své připomínky.

Jakmile je dosaženo dohody, zasílá se návrh do Agentury pro standardizaci NATO, která jej přetvoří v ratifikační návrh. Ten se pak už rozesílá do jednotlivých zemí k definitivnímu vyjádření. Existuje celkem pět možností, jak se ke stanagu postavit. Ke standardizační dohodě lze přistoupit zcela nebo s výhradami. Je možné přistoupit i bez zavedení, což se děje například v situaci, kdy stanag postihuje činnost, pro niž nemá armáda potřebné schopnosti, ale je ochotná jej v budoucnosti akceptovat. Jinou možností je neúčast na dané dohodě, kterou Česká republika uplatňuje například v případě námořních či ponorkových norem. Nejostřejší formou odmítnutí je nepřistoupení ke stanagu. Samozřejmě že i po zavedení se jednotlivé předpisy pravidelně revidují a pokud je to nutné, mění se jejich obsah.

Tvorba standardizačních dohod je tak nekončící a velice náročný proces. NATO Standardization Agency v současnosti spravuje zhruba 1300 stanagů. Přibližně šedesát procent tvoří operační normy, dalších třicet procent normy technické a zbytek pak postihuje administrativu, ať už jde o různé slovníky nebo třeba jednotné formuláře. Pracovní podskupina vzdušné přepravy, která letos zasedala ve Kbelích, má ve své působnosti celkem 30 stanagů.

KDO BUDE praporčíkem roku?

Text: Jan ZEMAN
Foto: Jiří HOKŮV

Rok 2008 je rokem poddůstojníků a praporčíků NATO. Takové poselství na začátku roku ve svém společném dopise představitelům armád NATO rozeslali generálové Brantz Craddock (SACER) a James Mattis (SACT). Zaměřují se především na země, které zřizují nebo chtějí ve svých armádách zřídit funkce „hlavních praporčíků".

„Žádné speciální aktivity se u nás nepřipravují, protože o myšlence roku poddůstojníků a praporčíků v NATO jsem se dozvěděl až koncem října minulého roku. V té době již musely být veškeré akce na rok 2008 naplánovány," informuje nás hlavní praporčík AČR nprap. Miroslav Švadlena. Nejvyšší představitel českého poddůstojnického a praporčického sboru ale dodává, že v rámci daných možností to nebrání dalšímu zvyšování prestiže těchto vojáků.

Na to, že vážnost poddůstojnického a praporčického sboru roste, ukazuje mnoho indicií. „Ředitel Ředitelství personální podpory například vytvořil pracovní skupinu k dokončení práce na kariérním řádu, ve které jsou zapojeni také zástupci praporčického sboru. Na základě potřeb od vojsk chceme od letošního roku spustit soutěž o praporčíka roku," vyjmenovává některé aktivity pro letošní rok nprap. Švadlena, který očekává, že díky vítězům z jednotlivých ročníků soutěže vznikne jakási „Galerie praporčíků".

Armáda České republiky se ale bude podílet i na akcích, které jsou koordinovány Vrchním velitelstvím spojeneckých sil v Evropě. Na jeho internetových stránkách totiž budou zveřejňovány nejzajímavější příběhy poddůstojníků a praporčíků z jednotlivých armád NATO. „Do SHAPE chceme poslat příběh štrm. Miloše Prášila, který přežil nehodu v Afghánistánu," uvádí příklad nprap. Švadlena.

V listopadu by se měl vrchní velitel spojeneckých sil v Evropě generál Craddock setkat se zástupci praporčických sborů aliančních armád. „Původně bylo toto setkání plánováno už na summit NATO v Bukurešti, kde měli být oceněni nejlepší NCO (Non-Commissioned Officer – pozn. aut.) ze všech členských států Aliance, ale z kapacitních důvodů toto setkání proběhne v listopadu v SHAPE. Smyslem akce je nejen ocenit vybrané NCO a jejich prostřednictvím poděkovat všem poddůstojníkům a praporčíkům, kteří se každoročně účastní operací v zahraničí, ale i zviditelnit páteř armád všech členských zemí, jak je tento sbor v mnoha případech nazýván. Za Českou republiku by se akce měl zúčastnit štrm. Miloš Prášil," uzavírá hlavní praporčík AČR nprap. Miroslav Švadlena.

„Rok 2008 bude rokem poddůstojníků a praporčíků v NATO. Velitel Velitelství NATO pro transformaci a já jsme se rozhodli zasvětit tento rok našim poddůstojníkům a praporčíkům, abychom vyzdvihli důležitost jejich role v Alianci.

NATO oceňuje jejich práci, kterou ve všech oblastech vykonávají. Během tohoto roku budeme zvát poddůstojníky a praporčíky na setkání, aby si mohli vzájemně vyměňovat informace, zkušenosti z operací a vytvářet koncept poddůstojníků a praporčíků uvnitř Aliance. Budeme také zveřejňovat jednotlivé příběhy, které ilustrují činy a kvality poddůstojníků a praporčíků.

Podporuji velitele všech úrovní, aby nám pomáhali v této důležité činnosti. Naši poddůstojníci a praporčíci jsou nedílnou součástí na všech stupních velení v NATO. Jsou velvyslanci svých národů. Pomáhají transformovat Alianci. Bez nich nemůžeme být úspěšní."

Generál Brantz John Craddock
Vrchní velitel spojeneckých sil v Evropě

SÁM na můstku

Text: Pavel LANG
Foto: Olga KARAFFOVÁ

V šestnáctileté vojenské praxi je to jeho nejvyšší funkce. Velí Vojenské akademii ve Vyškově. Resortnímu školicímu zařízení, jež poskytuje neakreditované odborné vzdělávání důstojníkům, praporčíkům a rotmistrům formou kariérových kurzů a výcviku. Podplukovník Radek Hasala.

Vojenská akademie ve Vyškově projde do konce letošního roku rozsáhlou transformací

■ *Poslední únorový den letošního roku jste převzal funkci velitele Vojenské akademie ve Vyškově. Popište nám prvních deset týdnů na čele tohoto vzdělávacího zařízení Armády ČR?*

Nejprve vás musím opravit. Nejsem „ryzím“ velitelem vyškovské Vojenské akademie. Přesný název mojí funkce je velitel-zástupce velitele VA Vyškov.

■ *Prosím?*

Jako zástupce velitele jsem pověřen velením Vojenské akademie.

■ *Znamená to, že sedíte na dvou židlích?*

Dokonce na třech! V současné době není ustanoven ani velitel, ani náčelník štábu Vojenské akademie. Z hlavních funkcionářů jsem tady pouze já. Důvod k panice to však není.

■ *Vám nepřipadá stav, kdy jeden člověk tvoří vrcholný management akademie, poněkud zvláštní?*

Vůbec ne. Dokonce bych řekl, že to má svoji logiku. Vojenská akademie projde do konce letošního roku transformací. Množství i rozsah změn jsou veliké. Názor ustanovit nového velitele až po dosažení cílového stavu na VA Vyškov považuji za správný.

■ *Čeho se transformace na vyškovské alma mater týká?*

K 1. lednu 2009 budou centralizovány Vojenská akademie, Výcviková základna a Ředitelství výcviku a doktrín v posádce Vyškov do jednoho subjektu a vytvoří se nový prvek, a to Velitelství výcviku-Vojenská akademie.

■ *Co pozitivního to přinese?*

Vyšší efektivitu řízení a plánování. Tato změna se uskutečňuje především z důvodu optimalizace velení. Jeden samostatný subjekt bude zabezpečován jedním logistickým prvkem. Bude to jednodušší a průhlednější.

■ *Můžete být konkrétnější?*

Uvedu pouze dva příklady z mnoha. Jeden se vztahuje na organizační strukturu, druhý na cílové počty. Realitou je, že se ruší dva štáby, a to štáb Vojenské akademie a Výcvikové základny, a co se týká počtu osob v posádce Vyškov, tak ten se snižuje o sto dvacet. Zdůrazňuji, že se změny dotknou výlučně řídících prvků, a ne koncových lidí, to znamená učitelů nebo instruktorů.

■ *Chronický pesimista může namítnout, že se ve Vyškově přemaluje firma a ve stejných kolejích se pokračuje dál. Co vy na to?*

Nejde o kosmetické úpravy, nýbrž o cílenou transformaci. Nezpochybnitelným faktem je, že se výrazně posilují výcvikové prvky. Ty byly a zůstávají i nadále prioritou vyškovského resortního vzdělávacího zařízení.

■ *Vraťme se k Vojenské akademii. Nakolik ji zmíněná transformace pozmění?*

Na bázi stávající Vojenské akademie se vytvoří institut vzdělávání, který se zaměří na kariérovou a odbornou přípravu vojenských profesionálů v hodnostních sborech důstojníků, praporčíků a rotmistrů ve všech odbornostech pozemních a vzdušných sil. Organizačně jej budou tvořit tři odbory, a to odbor kariérové přípravy, odbor přípravy pozemních sil a odbor přípravy vzdušných sil. Čtenář znalý poměrů nepochybně zaregistroval absenci dvou součástí VA, a to odboru přípravy do operací a institutu dopravní výchovy. Oba pokračují dál, avšak v jiném začlenění.

■ *Doposud nepadlo ani slovo o lidském potenciálu Vojenské akademie. Co ho čeká?*

Výrazné snížení stavů. V současné době je tabulkový počet tři sta šest stálých zaměstnanců. Po transformaci jich tady zůstane sto osmdesát šest. Neznamená to však plošné udělování červených karet. Kdo bude chtít ve Vyškově sloužit, místo se pro něho najde. Věřím, že žádná krizová situace nenastane.

■ *Kdy se zaměstnanec VA Vyškov dozví, že právě on je tím vyvoleným, který pokračuje v práci dál?*

Do konce května bychom měli obdržet schválené tabulky počtů z nadřízeného stupně. Poté zahájíme personální pohovory. Předpokládám, že v průběhu června bude každý zaměstnanec VA vědět, co ho čeká dál.

■ *Dovolte osobní otázku, kam zavane transformace vás?*

Mám úkol zabezpečit kontinuitu výuky a výcviku a provést transformaci Vojenské akademie do nového subjektu. Co bude se mnou, o tom rozhodnou nadřízení. Upřímně řečeno, zaječí úmysly nemám. Možnosti, abych velel, byť s pověřením, vyškovské akademii si nesmírně vážím. Předcházejících deset roků jsem sloužil v přerovském výcvikovém středisku. Po jeho zrušení přišla nabídka, nad níž jsem dlouho neváhal. Pro mě je Vyškov perspektiva. Po transformaci Vojenské akademie sice dojde k všeobecné redukci, ale kapacita školy zůstane zachována.

■ *Ta je jaká?*

Za loňský rok absolvovalo na Vojenské akademii některý z kurzů tři a půl tisíce lidí. Pro lepší představu, v roce 2007 VA zabezpečovala pět základních typů kariérových kurzů a dvě stě padesát tři typů účelových kurzů. To je výstižný důkaz o činnosti tohoto vzdělávacího zařízení Armády ČR.

A fakta

- **Vojenská akademie Vyškov, nositel historického názvu „Hranických akademiků“, je resortním vzdělávacím zařízením. Byla zřízena rozkazem MO č. 20 ze dne 7. května 1996.**
- **VA připravuje vojenské profesionály na výkon základních a středních funkcí velení, dále štábních míst do stupně prapor a základních, středních a vyšších odborně-technických funkcí.**
- **Dne 29. února 2008 převzal od plukovníka Libora Straky velení Vojenské akademie ve Vyškově podplukovník Radek Hasala.**

BOJ o nejvyšší symbol

Útvar speciálních operací Vojenské policie nacvičoval reakce na útok proti chráněné osobě během přepravy ve vozidlech a v pěších formacích

Text a foto: Vladimír MAREK

Když se řekne Útvar speciálních operací Vojenské policie, většina lidí si nejspíš vybaví „sogáče“ bojující v současné době s tím nejtvrdším protivníkem v jihoafghánské provincii Helmand. Součástí tohoto útvaru je však kromě odborníků na speciální zásahové operace i oddělení speciálních ochranných operací. A právě to organizovalo v polovině května na bechyňském letišti výcvik.

Po pojížděcí dráze přijíždí kolona vozidel. Vousatý muž v jednom z nich imituje afghánského ministra kultury. Automobil jedoucí v čele náhle zastavuje výstřel z „erpégéčka“. Vozidlo se stává nepojízdným. Řidič je mrtev, chráněná osoba upadá do bezvědomí, ale dýchá. Kolem nás se rozpoutává sice krátká, ale o to intenzivnější přestřelka. Jak útočníci, tak obránci vedou palbu ze samopalů Heckler & Koch a pistolí Glock 17 náboji FX, jejichž „kulky“ prostřednictvím barevné náplně přesně označují místo zásahu. Tři lidé z ochranky jsou „zabiti“ zásahy přímo na tělo. Další voják je zraněn do ruky. Ten sice může pokračovat v boji, smí ale používat pouze nezraněnou ruku. V zápalu bitvy se však na chvíli zapomene a přebíjí zásobník u samopalu oběma. Ztráty na straně útočníků jsou mnohem větší. Ochrance se daří jejich útok odrazit. VVIP překládají do pojízdného automobilu a pod krytím dýmové clony se z místa přepadu stahují.

SCÉNÁŘE PÍŠE ŽIVOT

Veškerý scénář přepadu kolony vezoucí ochraňovanou osobu připravil tým zodpovědný za výcvik taktiky ochrany VVIP (Very Very Important Person) v čele s náčelníkem oddělení speciálních ochranných operací. S ohledem na utajení jeho identity mu říkejme nadporučík Jaroslav Lípa. „Nemusíme si nic vymýšlet. Procvičujeme výhradně scénáře případů, které se skutečně staly. Existuje řada možností, jak získat tyto informace z otevřených zdrojů. V této oblasti spolupracujeme i s Vojenským zpravodajstvím, příslušníci našeho útvaru udržují navíc osobní kontakty s řadou odborníků působících v rizikových oblastech. Není výjimkou, že útvar pozve na přednášku lidi, kteří podobný útok přežili a jsou schopni celý scénář detailně popsat a analyzovat. K něčemu podobnému došlo před časem v Iráku i v Afghánistánu,“ vysvětluje velitel, který zhruba před hodinou během přípravy operace seznámil její účastníky s nejdůležitějšími informacemi. První vozidlo v koloně má balistickou ochranu, zásah na tělo a hlavu znamená smrt. Zásah končetin vyřazuje z boje pouze postřelenou část. O tom, že vozidlo bude zasaženo „erpégéčkem“, že zahyne řidič a že VVIP upadne do bezvědomí, se dozvěděli pouze tito dva. Bylo zajímavé sledovat, jak se ostatní vypořádávají se vzniklou situací. Nic totiž nebylo pevně naplánováno, záleželo jen na útočnících a obráncích, jak se vše bude vyvíjet.

„Účastníci výcviku se nesmějí nechat strhnout bojem, jde nám výhradně o ochranu přepravovaného. Osoba kategorie VVIP pro nás představuje něco jako nejvyšší symbol, naši vlajku. Jednou z možností řešení situace je, že rozrazíme zátaras a budeme pokračovat v cestě. V tomto konkrétním případě je pro nás nejvýhodnější ujet pryč z místa přepadu. I kdybychom popojeli jen padesát šedesát metrů, útočníka to vyvede z míry, může mu to rozbít předem připravený plán,“ upozorňoval před akcí nadporučík Lípa.

Proto ochranka nacvičuje i rozrážení překážky vozidlem. V této oblasti se jí podařilo navázat spolupráci s mladoboleslavskou Škodovkou. Stejně prospěšný je společný výcvik s policejní školou v Jihlavě. Útvaru speciálních operací šetří prostředky, tyto typy zaměstnání totiž patří k těm finančně nejnáročnějším.

Rozsáhlejší výcviky organizuje oddělení s ohledem na relativně malé početní stavy a velkou míru vytíženosti v operacích ve spolupráci s dalšími příslušníky útvaru. Tedy těmi, kteří se věnují zásahovým akcím. Mezi nimi přitom vládne obrovská solidarita. A ta může mít někdy za důsledek, že v určitých fázích operace se mohou více věnovat záchraně svého zraněného kamaráda než ochraňovanému člověku. Pokud se ale jedná o osobu nejvyšší důležitosti, její bezpečnost musí mít jednoznačně přednost před vším ostatním.

Po skončení přepadu se koná „debrief“, jehož smyslem je důkladně rozebrat celé zaměstnání a poučit se z chyb. Útvar v tomto případě uplatňuje metodiku, kterou si vytvořil po konzultacích s odborníky z izraelských speciálních sil. V první fázi řekne každý z ochránců i útočníků, jak celou situaci viděl ze svého pohledu. V druhé fázi následuje představení scénáře vedoucím instruktorem. Řekne, co bylo záměrem a co se skutečně stalo. Jako třetí v pořadí je vyhodnocení. Vše uzavírá rozhodnutí, jak by celá operace měla proběhnout za ideálních podmínek.

Veškerý výcvik se natáčí na kameru. Večer si „sogáči“ nahrávky prohlédnou. Je to velice poučné. V zápalu boje si člověk většinou neuvědomuje, jakých chyb se dopustil.

PŘÍLIŠ MALÝ RYBNÍK

Nadporučík Lípa se netají tím, že sehnat skutečně kvalitní lidi pro jeho oddělení není právě jednoduché. Jedním z důvodů může být i to, že jednotka podléhá zvláštnímu režimu utajení, a proto se o ní velmi málo ví. Navíc Česká republika představuje obrazně řečeno malý rybník s omezeným počtem lidí odpovídajících předpokladů a kvalit. Z něho přitom musí čerpat nejen Útvar speciálních operací, 601. skupina speciálních sil, ale i Útvar rychlého nasazení PČR a některé další elitní jednotky. Tzv. ideální profil příslušníka, tedy spolehlivého, samostatného, ale i schopného pracovat v týmu, ochotného nést riziko a zodpovědnost, být často a dlouhodobě odloučený od rodiny, se znalostí angličtiny, ochotného na sobě neustále pracovat, hledá daleko širší spektrum renomovaných zaměstnavatelů.

Základní podmínkou SOGu je, aby uchazeč měl za sebou pět let služby. Je přitom úplně jedno zda v armádě či policii. Lidé přicházející od Policie České republiky jsou mnohdy vhodnější, jsou totiž více zvyklí jednat samostatně, a ne pouze na rozkaz. Samozřejmostí je nadprůměrná fyzická kondice, psychická odolnost a zdravotní způsobilost. Uchazeč by měl mít úplné středoškolské vzdělání a předpoklady pro získání bezpečnostní prověrky pro stupeň „TAJNÉ“. Znalost anglického jazyka není podmínkou, ale je určitě výhodou.

Každý z uchazečů musí projít týdenním přijímacím řízením. Jeho smyslem je dostat zájemce pod výrazný fyzický a především psychický tlak. Úmyslně je vystaven například spánkovému deficitu. Jde o to, aby každý ukázal, jak se bude chovat v mezních situacích. Pokud má někdo natrénováno a je fyzicky zdatný, je potřeba ho vyvést z míry jinak zaměřenou zátěžovou zkouškou. Když by se někomu podařilo nějakým způsobem vstupní testy oklamat a ve skutečnosti by neměl na to, aby mohl sloužit v Útvaru speciálních operací, stejně tam příliš dlouho nevydrží. Okolnosti výkonu služby a pravidelných výcvikových aktivit ho většinou přinutí, aby sám odešel.

Úkolem oddělení je ochrana některých resortních VVIP, tedy osob té nejvyšší důležitosti. A to jak na území České republiky, tak i v zahraničí. V minulosti se útvar podílel na zajištění ochrany premiérů a členů vlády při jejich cestách do rizikových oblastí, jako je Kosovo, Irák či Afghánistán. V roce 2003 zajišťoval bezpečnost naší velvyslankyně v Kuvajtu Jany Hybáškové a mise MZV ČR v čele s Janinou Hřebíčkovou v Bagdádu. Pokud to vyžadovala situace a existovalo výrazné ohrožení, zapojil se do ochrany významných resortních zahraničních návštěv na území České republiky.

VLÁDA ZÁSLUH

Příslušníci oddělení musejí získat své znalosti a dovednosti v základním a pokročilém kurzu ochrany VVIP. A to především v takových odbornostech, jako je taktika, řidičská příprava, střelecká příprava a boj beze zbraně. Mezi tzv. podpůrné odbornosti patří spojovací a zdravotnická příprava, komunikační prostředky, znalost zbraní, počítačová gramotnost a speciální technické prostředky. Jejich prostřednictvím se například zajišťuje hotelová místnost chráněné osoby.

Poněkud paradoxně komplikuje personální naplnění oddělení nemalé mezinárodní renomé jednotky. Lidé vyjíždějící do zahraničí jako doprovody VVIP získávají kontakty a mnohdy i konkrétní nabídky práce pro renomované mezinárodní organizace, které jsou mnohem lépe honorovány. To se samozřejmě projevuje určitým odlivem kvalitních odborníků. Na druhou stranu si příslušníci oddělení mohou, pokud mají nějakou zajímavou nabídku, zažádat o neplacenou dovolenou, a to i v délce trvání například jednoho roku. Velení Vojenské policie se jim snaží vycházet vstříc. „Když lidé pracují nějaký čas v naší branži v zahraničí a vrátí se zpět k útvaru, je to pro nás výhodné hned z několika důvodů," argumentuje nadporučík Lípa. „Jednak rostou jejich odborné kvality, je to pro ně určitá forma odborné stáže. Zlepší se také jejich jazykové vybavení. Navíc získáme zajímavé informace o fungování obdobných složek v zahraničí, o systému jejich přípravy a výcviku, ale i o bezpečnostních specifikách regionu, ve kterém působí. To má pro nás také nemalou cenu."

Každý, kdo nastupuje k Útvaru speciálních operací, by si měl uvědomit, že nejde jenom o to, co mu tato práce nabízí. Především by měl být schopen se v některé ze specializací vypracovat na špičkovou úroveň a předávat své znalosti ostatním. Čeká ho totiž práce v jednotce, která nemá tabulkově žádné instruktory. Prostě výuku každé odbornosti vede ten, kdo ji zvládá nejlépe. V útvaru totiž panuje tzv. vláda zásluh. Jedná se o jakýsi neformální statut, o přirozenou autoritu. Lidé respektují a také naslouchají tomu, kdo má k té dané konkrétní věci nejvíce co říci. A nezáleží přitom na funkci ani hodnosti. „Já osobně mohu řídit například zaměstnání v boji beze zbraně, a to díky tomu, že se této aktivitě věnuji v podstatě od dětství. Mám na starost i střeleckou přípravu a taktiku ochrany VVIP, ve které patřím k lidem s největšími operačními a výcvikovými zkušenostmi," upozorňuje nadporučík Lípa. „Další kluci vynikají například v taktické přípravě, řízení automobilů, boji beze zbraně, střelecké přípravě, ve zdravotnické přípravě, ovládání počítačů či ve spojařině. Snažíme se takto vzájemně doplňovat a pomáhat jeden druhému nahoru ve všech relevantních odbornostech."

Naprostou většinu činností dělají příslušníci SOGu dobrovolně, prostě je to baví. Odevzdávají tak mnohem více, než kdyby jim to někdo nařídil. Výjimečným dělá tento útvar i jakási specifická firemní kultura. „Neustále opakuji, že chci dělat trenéra týmu první ligy a podle toho musí vypadat i náš přístup. Pokud budeme chtít hrát pouze krajský přebor, tak půjdu raději jinam. Obdobně k tomu přistupují i ostatní," zdůrazňuje nadporučík Lípa.

Nácviku odražení útočníka při přesunu chráněné osoby jsou věnovány všechny čtyři dny výcviku na bechyňském letišti. Obměňují se pouze různé varianty. Nezastupitelnou součástí výcviku ochrany VVIP je i nácvik boje s ostrým střelivem v týmech, s přejezdy vozidel, při jejich rychlém opuštění, při pěších přesunech, při evakuaci chráněné osoby a zadýmení místa s nepřetržitou krycí ostrou střelbou ostatních členů týmu. Výcvik nemá v naší armádě, co se týče realističnosti provedení, obdobu. Vyžaduje to však důkladnou přípravu, během které jsou spočítány nejen úhly výstřelu, ale i případného odrazu střely. Nezbytné je rovněž zvládnutí bezpečné manipulace se zbraněmi, maximální přesnost, předvídavost a celková úroveň vyzrálosti a vycvičenosti příslušníků útvaru.

„Zájemcům o službu v ochranné části útvaru mohu doporučit, aby posoudili, zda by je taková náplň práce skutečně bavila. Musejí si odpovědět na otázku, zda chtějí být jen nějakým zaměstnancem, anebo odborníkem-profesionálem, a zda jsou ochotni také pro dosažení této úrovně nemálo udělat. Pokud ano, ať pravidelně sledují rubriku kariéra na stránkách www.army.cz, kde SOG inzeruje aktuálně probíhající výběrová řízení," radí nadporučík Lípa. „Případným zájemcům zároveň doporučuji zdokonalovat se ve všech uvedených odbornostech a získávat všeobecný společenský a bezpečnostní rozhled. Měli by také hledat odpověď na otázku, proč bychom si ze všech ostatních účastníků měli vybrat právě je, co dokážou a co nám mohou nabídnout? Patří sem i informace o tom, čeho všeho se jim díky jejich úsilí již podařilo dosáhnout a jak to jsou schopni prokázat." «

VELITEL ÚTVARU SPECIÁLNÍCH OPERACÍ VOJENSKÉ POLICIE

vyhlašuje

VÝBĚROVÉ ŘÍZENÍ NA OBSAZENÍ SYSTEMIZOVANÝCH MÍST STARŠÍCH INSPEKTORŮ – OSOBNÍ OCHRANA VVIP

TERMÍN ODEVZDÁNÍ STRUKTUROVANÝCH PROFESNÍCH ŽIVOTOPISŮ

Nejpozději do 30. 6. 2008
na e-mailovou adresu mlipo@seznam.cz
(připište k životopisu i číslo mobilního telefonu; do životopisu uveďte především ty skutečnosti, které prokazatelně potvrzují, že jste aktivní jedinec, který je schopen na sobě a pro ostatní tvrdě pracovat a dosahovat nadprůměrných výsledků ve své činnosti).

TERMÍNY A PRŮBĚH DALŠÍCH KOL VÝBĚROVÉHO ŘÍZENÍ

- Ω Po posouzení zaslaných životopisů budou vybraní účastníci výběrového řízení kontaktováni telefonicky v průběhu měsíce července 2008 a bude s nimi dohodnut termín osobního pohovoru (v některých výjimečných případech je možné dohodnout osobní pohovor i individuálně).
- Ω **Osobní pohovory proběhnou především ve dnech 7. 8. a 8. 8. 2008** (na toto období doporučujeme s předstihem si zajistit volno) nebo individuálně v osobně dohodnutých termínech.
- Ω Po posouzení výsledků pohovorů budou vybraní účastníci výběrového řízení pozváni k účasti v **intenzivní testovací části, která proběhne ve dnech 11. 8 – 15. 8. 2008** (na toto období doporučujeme s předstihem si zajistit volno), a o tomto rozhodnutí budou vybraní účastníci informováni nejpozději dne 8. 8. 2008 ve večerních hodinách telefonicky.

POŽADUJEME

- Ω 5 let praxe u ozbrojených sil nebo ozbrojených sborů
- Ω předpoklad pro získání bezpečnostní prověrky na stupeň TAJNÉ
- Ω vynikající fyzickou zdatnost
- Ω výborný zdravotní stav, psychickou a fyzickou odolnost
- Ω středoškolské vzdělání s maturitou
- Ω nadprůměrné řidičské schopnosti a zkušenosti
- Ω dobrou znalost Prahy a ČR
- Ω všeobecný rozhled a kultivovaný projev
- Ω nadprůměrné výsledky ve střelbě a v úpolových sportech nebo bojových uměních
- Ω znalost anglického jazyka a zahraniční mise (je výhodou)
- Ω vysokou motivovanost, komunikativnost a samostatnost stejně jako schopnost pracovat v týmu
- Ω ochotu pracovat v režimu pravidelné a dlouhodobé odloučenosti
- Ω aktivitu, konstruktivní přístup a ochotu nést zodpovědnost za výsledky své činnosti
- Ω osobnost, která hledá spíše profesi než pouze zaměstnání

NABÍZÍME

- Ω získání profesně unikátní kvalifikace (nadstandardní výcvik a praxe)
- Ω zodpovědnou a prestižní práci (prostředí VVIP, specifická „firemní kultura" organizace)
- Ω neustálé zdokonalování v relevantních odbornostech (s předpokladem vykonávat vlastní instruktorskou a lektorskou činnosti v přidělených odbornostech)
- Ω možnost nasazení v zahraničí
- Ω možnost kariérních přestávek a návratu na původní místo pro činnost v profesně relevantních oblastech mimo resort MO (především bezpečnostní činnosti u mezinárodních organizací)
- Ω dobré platové podmínky (9. platová třída, příplatky, příspěvek na bydlení) a výhody plynoucí ze služebního poměru vojenského policisty

Text: Michal ZDOBINSKÝ
Foto: VTÚLaPVO

Bezpilotní Sojka

Česká armáda již deset let používá bezpilotní prostředek, který vznikl v polovině devadesátých let minulého století pro potřeby přehledového průzkumu

V roce 1998 byl do výzbroje Armády České republiky zaveden bezpilotní průzkumný prostředek Sojka III, který je dnes začleněn u 102. průzkumného praporu. Používá se pro vzdušný elektrooptický průzkum nebo sledování vybraných oblastí. K dalším možným aplikacím patří sledování dělostřelecké palby, rádiový průzkum nebo rušení a také sledování hranic. Letoun se pohybuje buď po předem naprogramované dráze nebo je přímo řízen operátorem a v závislosti na vybavení, klimatických podmínkách nebo terénu provádí průzkum do vzdálenosti 60 až 100 km od místa startu.

Komplet vyvinul a vyrobil Vojenský technický ústav letectva a protivzdušné obrany (VTÚLaPVO, který je dnes jednou z divizí LOM Praha, s. p.) a skládá se z celkem třech terénních nákladních vozidel Tatra T815 4 × 4 a jednoho landroveru. Ve skříňové karoserii prvního T815 se nachází pozemní řídicí a vyhodnocovací stanoviště se dvěma operátory. Jeden řídí vlastní letoun, druhý (velitel) vyhodnocuje předávané informace. Veškerá data a obraz z průzkumného vybavení bezpilotního letounu jsou v reálném čase předávány do řídicího stanoviště a poloha letounu se zobrazuje na digitalizované mapě. Vzhledem k pouze jedinému přenosovému videokanálu ale není možné sledovat obraz z několika palubních optoelektronických senzorů najednou, lze však mezi nimi přepínat.

Na druhém, přepravním a opravárenském vozidle jsou uloženy celkem čtyři bezpilotní letouny. Třetí vozidlo T815 4 × 4 je opatřené startovací rampou, ze které bezpilotní letouny za pomoci raketového motoru vzlétají. Součástí kompletu Sojka je ještě tzv. dohledávací vozidlo Land Rover 4 × 4 s přívěsem, které se používá pro vyhledání a zpětný transport bezpilotního letounu z místa přistání. Letoun Sojka buď přistává ve vhodném terénu jako letoun s krátkým výběhem nebo za pomoci padáku. Minimální obsluhu systému Sojka tvoří šest osob, které jej dokážou do jedné hodiny po dojetí na určené místo připravit k operačnímu nasazení.

Vlastní bezpilotní letoun Sojka existuje ve třech verzích. Základní provedení Sojka III/TV (resp. varianta TVM i pro noční průzkum) má délku 3,78 m, rozpětí křídla 4,12 m, vzletovou hmotnost 145 kg a pojme 15 kg průzkumného vybavení (denní barevná televizní kamera a infračervený snímač). Pohání jej motor o výkonu 20,3 kW s vrtulí v tlačném uspořádání. Letoun má operační rychlost 150 km/h, přičemž může dosáhnout maximální rychlost až 200 km/h a vytrvalost nepřesahuje dvě hodiny. Sojka III/TVM má akční rádius 60 km, vytrvalost 110 minut a maximální dostup 2000 m.

Zmíněný typ ale již byl vyřazen z výzbroje a armáda dnes místo něj

Detailní pohled na monitor operátora

Sojka III/TVM3.12 přistává na břicho.

používá letouny dvou vylepšených verzí. V roce 2001 vznikl letoun s typovým označením Sojka III/TVM 3.12, který se vyznačuje řadou změn v konstrukci. Má novou nosnou plochu s rozpětím 4,5 m a britský motor AR 74-1230 o výkonu 28 kW. Tato pohonná jednotka je navržena speciálně pro bezpilotní prostředky a používají ji i přední světoví výrobci tohoto typu letecké techniky. Přestože oproti původnímu motoru nabízí o 7,7 kW vyšší výkon, vykazuje výrazně nižší spotřebu, která je 5,5 l paliva na hodinu letu, zatímco v případě originálního motoru to je až 13 l.

Modernizací palubní elektroniky se ušetřilo dalších šest kilogramů hmotnosti letounu. To spolu se zmíněným novým motorem i nosnou plochou umožnilo razantní zlepšení výkonů. Sojka III/TVM 3.12 unese až 25 kg užitečného zatížení, má dostup 4000 m a především vytrvalost prodlouženou na čtyři hodiny. Letoun je vybaven třemi barevnými televizními kamerami typu CCD a používá se pro vedení denního leteckého průzkumu. Jedna kamera – tzv. pilotní – je umístěna v přídi a snímá prostor před letounem. Za pilotní kamerou je uložena druhá, tzv. šikmá kamera, jež poskytuje detailnější zobrazení zájmového prostoru ve fázi přiblížení, a konečně třetí, vertikální kamera zobrazuje zájmový prostor, když jej bezpilotní letoun přelétá. Celkem byly vyrobeny čtyři stroje tohoto typu a armáda je používá dodnes.

Druhá modernizace letounu Sojka proběhla v letech 2005 a 2006. Stroj (celkem budou čtyři kusy) nese označení Sojka III/TVM 2.12K a má upravený

Vozidlo T815 4 × 4 se startovací rampou. V pozadí přistává letoun za pomoci padáku.

trup pro uložení výměnného kontejneru s uživatelským vybavením. Kontejnery mají stejnou hmotnost a umožňují použití různých palubních průzkumných či jiných senzorů bez nutnosti rekonstruovat vnitřní zástavbu trupu. Jeden z kontejnerů je vybaven špičkovou izraelskou stabilizovanou optickou hlavicí MicroView od firmy Elbit. Hlavice obsahuje kvalitní denní kameru s proměnnou ohniskovou vzdáleností, noční kameru a rovněž má systém automatického sledování zvoleného objektu.

V roce 2006 byla rovněž dodána mobilní retranslační stanice (na podvozku Land Rover Defender 130) s teleskopicky výsuvným stožárem, nesoucím veškeré rádiové výkonové prvky. Zavedením retranslátoru se v několika ohledech zlepšily operační možnosti systému Sojka. Tím ale modernizace tohoto průzkumného prostředku neskončila. V polovině letošního roku bude armádě dodán kompletní digitální systém pro přenos obrazu mezi letounem a retranslátorem a digitální přenos telemetrických dat a obrazu mezi řídicím stanovištěm, retranslátorem a místem velení. V současné době VTÚLaPVO pracuje na snížení nákladů na starty bezpilotních letounů Sojka pomocí raketového motoru. Řešením by mělo být startovací zařízení na bázi pneumaticko-hydraulického principu.

Záchranné kolo SENIORŮ

Text: Pavel LANG
Foto: autor a Miroslav VESELÝ

Emil Cigánik, Oldřich Axman, Jakub Matulík, Radomil Dočkal, Miloslav Svoboda. Pro většinu veřejnosti zcela neznámá jména. Ne však 454 pražským válečným veteránům. Těm toto nepočetné seskupení terénních pracovníků nejenže pomáhá ke klidnému stáří, ale některým z nich dokonce zachránilo život!

Ředitel Krajského vojenského velitelství hlavního města Prahy plukovník I. Kutný diskutuje s terénními pracovníky E. Cigánikem, J. Matulíkem, R. Dočkalem a M. Svobodou.

Mělo jít o běžnou návštěvu u „klienta“. Veteránka z 2. světové války paní Vlasta patří podle trvalého bydliště do teritoria terénního pracovníka Emila Cigánika. Schůzka se však změnila v dramatickou událost. „Postihla ji nevolnost a ona zkolabovala. V bytě ležela nepovšimnuta již druhý den. Její vážně nemocný manžel mi při příchodu řekl, že spí. Okamžitě jsem zavolal záchrannou službu, která paní Vlastu převezla do nemocnice. Ve spolupráci s paní Typoltovou z odboru mimoresortní spolupráce jsme následně zajistili také převoz jejího muže. Naštěstí se z toho oba dostali. Dnes již společně pobývají v jednom z pokojů Ústřední vojenské nemocnice Praha, kde mají nepřetržitou zdravotní péči,“ vzpomíná E. Cigánik.

Terénní pracovník Radomil Dočkal má obdobný zážitek, když mu doslova před očima zkolaboval jednadevadesátiletý senior: „Přílišný pesimismus není na místě. Jsme svědky i příjemných chvilek. Například se mi podařilo přesvědčit dceru jednoho nechodícího válečného veterána, aby si tátu vzala domů do jižních Čech. Došlo jí, že se o něho musí starat vlastní rodina.“

S péčí o válečné veterány má své zkušenosti také Jakub Matulík. I jeho poznání jsou rozmanitá: „Většinou se setkávám s pozitivním ohlasem na tuto resortní pomoc. Záhy však veteráni dodávají – škoda, že jste nepřišli mnohem dřív. Moje působení v terénu provázejí rozdílné emoce. Od opravdového vděku až po trapas. To druhé nastává, když až mezi dveřmi zjistíte od vdovy, že její manžel – veterán – už tři roky nežije. V prvotních seznamech válečných veteránů bylo nemálo chybných údajů.“

Se slovy terénního pracovníka souhlasí ředitel Krajského vojenského velitelství hlavního města Prahy plukovník gšt. Imrich Kutný a popisuje realitu: „V srpnu loňského roku, kdy začala resortní síť terénních pracovníků fungovat, jsme obdrželi seznamy se jmény 617 válečných veteránů v působnosti KVV hlavního města Prahy. Především ve spolupráci s Československou obcí legionářskou a Českým svazem bojovníků za svobodu jsme dohledali dalších sto druhoválečných veteránů. Avšak po zjištění reálného stavu bylo vyřazeno 270 osob, které buď nesplňovaly statut válečného veterána nebo se již nenacházely mezi živými. K dnešnímu dni evidujeme na území hlavního města Prahy čtyři sta padesát čtyři druhoválečných veteránů.“

S prvotním úkolem, a to návštěvou válečného veterána v jeho bydlišti, se KVV HMP zdárně vypořádalo. „Zbývá nám obejít třináct lidí a poté budou naše vědomosti o nich kompletní,“ upřesňuje personalista František Macho.

Na jednoho terénního pracovníka v Praze připadá devadesát válečných veteránů. Je to málo, nebo hodně? Před pár měsíci byla situace podstatně horší. „Na více než sedm stovek veteránů připadali tři terénní pracovníci. Například pan Cigánik měl v péči 270 osob,“ říká plk. Kutný.

Neúnosnou situaci bylo třeba řešit. Díky vstřícnosti Ministerstva obrany ČR, především odboru mimoresortní spolupráce, se našlo řešení – od 1. března 2008 se počet terénních pracovníků zvýšil na pět. „Naše argumenty byly vyslyšeny a žádost o navýšení realizována. Nejde nám o dílčí výhody, nýbrž o poskytování cílené a kvalitní péče válečným veteránům. Vzhledem k jejich věku a zdravotnímu stavu už nelze vyčkávat, nýbrž promptně jednat,“ dodává E. Cigánik.

Odbojář Jan Lorenz s terénním pracovníkem pro Prahu 5, 6 a 7 Emilem Cigánikem

Setkání pražských válečných veteránů s představiteli KVV hlavního města Prahy

Nebývá pravidlem, aby krajská vojenská velitelství dávala nahlédnout do zákulisí svých terénních pracovníků. KVV hlavního města Prahy učinilo pro A report výjimku. První kroky (výtah zde není) tudíž vedou do třetího patra letité budovy v Karlíně. Stroze vyhlížející kancelář je jakousi „mateřskou“ základnou pražských terénních pracovníků. Je tu počítač, tiskárna, kopírka a telefon. A právě poslední zmiňovaná technická vymoženost štve nejvíce: „K dispozici máme pouze jeden služební mobilní telefon. Praktikujeme to tak, že si přístroj po měsíci mezi sebou půjčujeme,“ dodávají jednomyslně. Emoce zklidňuje ředitel KVV: „Od 1. října se krajské vojenské velitelství transformuje. Pokud se do té doby výše uvedený problém nevyřeší, budeme v rámci interních opatření hledat pozitivní řešení,“ konstatuje plukovník Kutný.

Náhoda chtěla, že zastihujeme „šéfovou“ terénních pracovníků Alenu Nenadálovou (vedoucí skupiny personalistiky) při práci s profesní dokumentací: „Scházíme se jednou týdně. Terénní pracovníci mi vykazují svoji práci, z čehož jim zpracovávám měsíční docházku. Jsou to naprosto relevantní údaje, které si lze v reálu kdykoliv ověřit. Dohodu o pracovní činnosti s nimi uzavíráme na tři až šest měsíců,“ dodává. Pro úplnost je třeba říci, že měsíční úvazek činí 80 hodin a za každou z nich náleží odměna 150 Kč. Dvanáct tisíc korun je však první „nástřel“. Při odečtení všech nákladů, které s činností terénních pracovníků souvisejí, dospějete k podstatně nižšímu číslu.

Do činnosti pětice terénních pracovníků není třeba příliš zasahovat. Přesně vědí, co a jak mají dělat, aby spokojenost jejich „klientů“ byla maximální. Slov chvály se jim dostává nejen od válečných veteránů. „Zaslouží si obrovské poděkování,“ říká předseda Československé obce legionářské a Sdružení válečných veteránů ČR Pavel Budinský a dodává: „Už před třemi roky jsme na problém nedostatečné péče o válečné veterány poukazovali. Dokonce jsme se snažili o vlastní projekt, který však z ekonomických důvodů nebyl realizován. O to víc nás těší aktivní postoj Ministerstva obrany ČR. Váleční veteráni si pomocnou ruku zaslouží. Dvacet roků umírali v nedůstojných podmínkách. Je to naše povinnost, co nejvíce jim zpříjemnit poslední chvíle života. Resortní síť terénních pracovníků je veliké pozitivum a my je budeme i nadále podporovat.“

Paradoxní zážitky pětice terénních pracovníků na teritoriu hlavního města Prahy

Také velitel 2. čs. samostatné paradesantní brigády Vladimír Přikryl se po únoru 1948 stal obětí cílené provokace

VOJÁK dvou válek

Text: Vladimír MAREK
Foto: archiv autora a VHA

Vladimír Přikryl nepatřil v době propuknutí druhé světové války k nejmladším důstojníkům naší zahraniční armády, bylo mu již čtyřiačtyřicet let. Postupně se navíc zhoršoval jeho zdravotní stav. Dramatičnost okamžiků, kterými prošel nejen během válečné vřavy, by mu však mohli závidět mnozí z jeho podstatně mladších kolegů.

Bojovníci proti totalitě

Po okupaci Československa v roce 1939 měl za sebou v té době podplukovník Vladimír Přikryl boje na frontě první světové války, slavnou sibiřskou legionářskou anabázi, službu v prvorepublikové armádě a působení v odbojové organizaci Obrana národa. Ani to mu ale nestačilo. Na jaře roku 1940 překročil tento rodák z Horní Studénky na Šumpersku poblíž Veselí nad Moravou hranice a pokračoval přes Slovensko a Balkán do francouzského Agde. Po napadení Francie Německem prodělal na frontě jako velitel praporu ústupové boje. Jeho podřízení vzpomínali, jak na Marně přešel včele svého praporu za nejprudšího německého bombardování most a vyvedl tak své lidi z hrozícího obklíčení.

Po evakuaci do Velké Británie působil jako zástupce a později velitel praporu. Podílel se na přípravách obrany proti případnému vylodění Němců. Toužil však po nasazení na frontě. A proto v roce 1943 požádal o převelení k naší armádě v Sovětském svazu. Na dlouhé cestě ho čekala další zkouška ohněm. Loď „Duchess of York“, se kterou vyplul počátkem července 1943 z Glasgow, byla společně se svým doprovodem potopena německými letouny. Přikryl okusil chladné vody Atlantiku. Naštěstí ho ale společně s dalšími vojáky zachránil britský torpédoborec. Pluli podél západního pobřeží Afriky a pak putovali po souši napříč černým kontinentem přes Nigérii, Súdán, Egypt, Sýrii a Írán nejdříve do Moskvy a potom do Novochoperska, kde se právě v té době budovala naše brigáda. Zde byl v září 1943 ustanoven zástupcem velitele 1. čs. samostatné brigády. Bojoval s ní o Kyjev, Bílou Cerkev, Fastov a Rudu. V době nepřítomnosti plukovníka Svobody dokonce krátce brigádě velel. Během těchto bojů na východní frontě opět prokázal odvahu.Nabídl se například dobrovolně plukovníku Svobodovi, že osobně povede tankovou skupinu do útoku na Čerňachov.

Když se počátkem roku 1944 začala formovat 2. čs. paradesantní brigáda, stává se jejím prozatímním velitelem. Většině lidi, kteří mají na jeho jmenování vliv, je jasné, že není právě ideálním kandidátem. Nejenže mu chybí vojenské vzdělání nezbytné pro takovouto pozici, mnohem významnějšími limity jsou jeho zdravotní stav, fyzická kondice, věk a absence výsadkového výcviku. Navíc má malé zkušenosti s velením větších vojenských těles, jeho nadřízení mu vytýkají i některé chyby v přístupu k podřízeným. Přesto se nepodaří najít vhodnějšího kandidáta, a tak je ve funkci potvrzen.

S brigádou se účastní poněkud nelogického nasazení v Karpatech v oblasti Sanoku. Koncem září 1944 se společně se svými vojáky přesunuje leteckým mostem na letiště Tri Duby na pomoc Slovenskému národnímu povstání. Účastní se bojů u Jalné, Banské Štiavnice, Šahů a Viglaše. V okamžiku, kdy už je zřejmé, že povstání se nemůže udržet, projevuje se opět jeho odvaha. Ani na chvíli neváhá a prosazuje ústup do hor a přechod na partyzánský způsob boje. Za svou činnost v nadcházejících měsících bude později často kritizován. O Přikrylovi bylo známo, že měl rád dobré jídlo a určité pohodlí. Nic z toho mu samozřejmě nemohly nabídnout nepříliš přívětivé slovenské hory poslední válečné zimy. Jeho postavení navíc komplikuje snaha zasahovat mu do pravomocí a nejrůznější politické zájmy. Během několikaměsíčního pobytu v horách má tedy Přikryl ne vždy situaci brigády plně ve svých rukou. Faktem ale zůstává, že po jednom z nejdelších obklíčení vyšší vojenské jednotky během druhé světové války se mu daří v únoru 1945 přejít s brigádou frontu. Jemu podřízené prapory jsou v Kežmaroku doplněny a přeformovány v 2. čs. pěší divizi. Přikryl se stává jejím velitel.

Vypadá to, že se mu konečně za jeho nesporné zásluhy dostane uznání. Už v dubnu 1945 je však odvolán. Je mu vytýkána nejen ztráta bojové zástavy brigády v době ústupových bojů v horách, ale i to, že mu v pokladně chybí půl milionu rublů, které nemá podloženy kvitancemi. V létě 1945 je jmenován velitelem vojenského výcvikového tábora v Milovicích. Nepříliš úspěšně se zde ujímá úkolu vybudovat naši první poválečnou výsadkovou jednotku. Za tímto účelem se účastní zahraniční stáže ve Francii. V říjnu 1946 je povýšen do hodnosti brigádního generála.

Po únoru 1948 působí jako posádkový velitel v Brně. V této době také obdrží strojem psaný dopis podepsaný ilegální organizací Bílý lev. S největší pravděpodobností se jedná o provokaci zinscenovanou Reicinovým 5. oddělením MNO. V dopise se píše, že byl předběžně vybrán pro případ protikomunistického převratu za vojenského velitele moravské oblasti. Nejenže tuto událost neoznámí, ale dopis navíc uschová podobně jako další, který v krátké době následuje. Po zatčení Přikryla a domovní prohlídce byly oba dopisy objeveny. Vyšetřující orgány navíc našly kopie plánu Vojenského výcvikového tábora Milovice a předávacího protokolu, na základě kterého toto zařízení v roce 1945 převzal od Rusů. Přikryl měl totiž ve zvyku pořizovat si ze všech oficiálních dokumentů své soukromé kopie.

Nejdříve je vyslýchán v pověstném „domečku“ v Praze na Hradčanech. Poslední červencový den roku 1949 je odsouzen za přípravu vojenské vzpoury na Moravě k devíti letům a pěti měsícům vězení. Postupně projde věznicemi na Pankráci, v Ruzyni, v Plzni na Borech a v Leopoldově. Nějaký čas stráví i ve vězeňském táboře Vykanov u Jáchymova. Celou dobu je s největší pravděpodobností přesvědčen, že za veškerým zlem, které se mu děje, stojí významný komunistický funkcionář Rudolf Slánský. S ním měl totiž neshody již v době Slovenského národního povstání a především po jeho porážce a ústupu do hor. To se ostatně také projeví v ochotě Vladimíra Přikryla vypovídat ve známém monstrprocesu s tímto generálním tajemníkem KSČ. Generál tvrdí, že právě Slánský sebral Švermovi maďarský vojenský kožich, který mu osobně daroval, a tím nepřímo zavinil jeho smrt.

Z vězení je propuštěn na základě milosti prezidenta v srpnu 1953. Je vyčerpaný a nemocný. Nejdříve pracuje jako dělník v nymburské Frutě, později dělá nočního hlídače na pile v Křenci. Jeho mnohaleté úsilí o očistění svého jména a celkovou rehabilitaci je naplněno až v říjnu 1964. O měsíc později se stává z vojína v záloze znovu generálmajorem. Vladimír Přikryl umírá 13. dubna 1968 v Plzni.

Text a foto: kpt. Michal ABRHÁM

Šedesát nových příslušníků Školního policejního střediska správy Středočeského kraje Policie České republiky absolvovalo ve dnech 13. – 14. května u 13. dělostřelecké brigády v Jincích část svého základního výcviku. Velitel 132. smíšeného dělostřeleckého oddílu podplukovník Jan Cífka výcvik svěřil do rukou vrchního praporčíka oddílu praporčíka Františka Fryče.

Dělostřelci dali policistům zabrat

Ten pro policejní nováčky připravil pestrý a náročný program. Tentokrát nešlo jen o zvládnutí základních řádů, pořadové přípravy a časových limitů na překážkové dráze jako v roce 2007, ale policisté si u dělostřelců v Jincích osvojili základy topografie, naučili se navazovat spojení pomocí radiostanic RF 13 a vyzkoušeli si rozborku a sborku pistole vz. 82 běžně používané v Armádě České republiky.

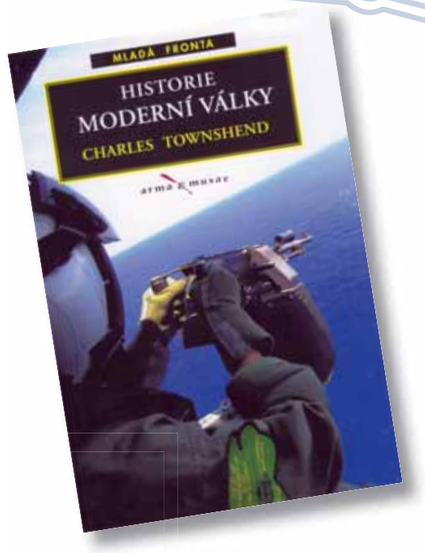

Tím získali potřebné základní minimum pro přesun do výcvikového prostoru Brdy. A tady už skončila legrace. Nováčci začali být k večeru lehce unaveni, a to měla opravdová prověrka fyzické připravenosti a psychické odolnosti teprve začít. „Voják nebo policista ukáže, co v něm opravdu je, až v extrémních situacích, kdy se musí rychle a správně rozhodnout a nést odpovědnost za své chování," řekl vedoucí praporčík velitelské baterie František Bazala, který s dalšími instruktory činnost v Brdech policistům organizoval.

„Chtěli jsme, aby se policisté něco nového naučili, a proto jsme do výcviku zařadili prvky přežití v tísni, budování přístřešků v polních podmínkách, přípravu ohniště či přípravu stravy," dodal praporčík Fryč. A cvičící policejní jednotka se v noci opravdu moc nevyspala. Kromě již uvedených činností jí instruktoři obou ozbrojených složek připravili okolo půlnoci simulovanou dopravní nehodu se zraněním. Tady museli cvičící prokázat potřebné znalosti a dovednosti z první pomoci, které řada z nich využije ve své další praxi.

Po necelých třech hodinách polospánku pod rychle zbudovaným přístřeškem ve tři hodiny ráno všechny překvapil budíček. Po opuštění stanoviště a zametení stop přišel na řadu přesun korytem Červeného potoka až k Záskalské přehradě nedaleko obce Chaloupky. Tady už na nevyspalé, unavené a prochladlé policisty čekali kpt. Tomáš Aubrecht a kpt. Michal Šustr. Jejich úkolem bylo po nutné teorii a bezpečnostních pravidlech s policejními kadety provést výcvik z vojenskopraktického plavání a lezení. I když na 40 metrů vysokém skalním masivu řada z nich musela překonat nejen strach, ale i sama sebe, nakonec byli všichni rádi, že výcvik zvládli a nezklamali před svými kolegy.

KNIŽNÍ TIPY

Charles Townshend Historie moderní války

„Násilné konflikty jsou staré jako lidstvo samé," píše v předmluvě knihy, jejíž originál vyšel ve Velké Británii v roce 2005, její editor a autor dvou kapitol Charles Townshend. „Ale moderní válka je druhově odlišná. Má původ v epochální změně struktury evropských států, k níž došlo mezi šestnáctým a osmnáctým stoletím a jež proměnila jejich vojenské síly... Komplexní proces ekonomické, společenské a politické modernizace vyústil ve fenomén ‚národa ve zbrani' a nakonec, ve dvacátém století, ve fenomén ‚totální války'."

Charles Townshend, který je profesorem mezinárodní historie na univerzitě v Keele, pak společně s dalšími čtrnácti spoluautory na téměř čtyřech stech stranách přináší hluboký rozbor vztahů mezi válkou a společností v období zhruba od šestnáctého až na práh jedenadvacátého století. „Snaha mezinárodního společenství najít účinné způsoby, jak vojenskou silou zabránit genocidě a jiným katastrofálním formám politického rozpadu, nastolila otázku, zda může existovat něco takového jako ‚humanitární válka'," uvádí editor. „Pokus najít vojenskou odpověď na sílící terorismus podtrhuje obrovskou závažnost tohoto problému. Pro naši budoucnost je proto životně důležité, abychom porozuměli limitům použití vojenské síly, a k tomu lze dojít pouze pečlivými historickými analýzami." A právě ty kniha nabízí.

Publikaci, kterou vydala Mladá fronta, a. s., – divize Knihy, stojí 299 korun.

Jaroslav PAJER

Z REDAKČNÍ POŠTY

Útvar na cestách

Je jedním z charakteristických rysů vojenského života, že v jednom koutě republiky máte domov a v druhém koutě svůj útvar. Jistě, máme příplatek na bydlení a je na rozhodnutí každého z nás, zda bude trávit hodiny na cestách a rodina bude žít v místě, kde je zvyklá a má zázemí, nebo to bude mít do práce kousek, a naopak rodina bude v novém a neznámém. Útvar, o kterém je řeč, je zvláštní už jen tím, že více jak 90 % příslušníků dojíždí. U útvaru slouží více než 50 % personálu ve směnném 24hodinovém provozu. Ačkoliv je naším domovským místem město Brandýs nad Labem-Stará Boleslav, trávíme už třetí rok, z důvodu rekonstrukce, ve Větrušicích u Žatce. O kom je řeč? Občas o něm slyšíte jako o „céercéčku" neboli Control and Reporting Centre, jehož úkolem je protivzdušná obrana České republiky v rámci integrovaného systému PVO NATO, tzv. NATINADS.

Nenašel by se kraj, ba ani kout země české, odkud by nikdo nedojížděl. Tak jako u jiných útvarů jezdí auta z Prahy, Brna, Českých Budějovic, Plzně, Ostravy, Jeseníků. Říkáte si, co je na tom tak zvláštního? Tak tedy konečně pár čísel: Příslušníci útvaru najezdí nebo si odsedí coby spolujezdci na cestách do a ze zaměstnání za měsíc v průměru 373 092 km, což činí za rok 4 477 104 km (slovy: čtyři miliony čtyři sta sedmdesát sedm tisíc sto čtyři kilometrů). Měsíční průměrný podíl na osobu činí 1759 km. Dokázali bychom tedy za rok dohromady objet po rovníku zeměkouli téměř 112krát (ano: stodvanáctkrát). Při odhadované rychlosti 70 km/h stráví každý ve směnném provozu obvykle měsíčně 27,5 hodiny na cestách a ten kdo pracuje „na osmičkách" 15,5 hodiny. Pokud by náš kolega z nejvzdálenější obce, sloužící „čtyřiadvacítky", dojížděl do každé služby, strávil by na cestách 81 hodin měsíčně. Díky možnosti sloužit „obden", čili dvě služby za sebou, si v autě odsedí „jen" 40,5 hodiny. Celkem za celé CRC je to 5330 hodin měsíčně (což je 125 pracovních, 42,5hodinových týdnů) nebo 63 958 hodin za rok, což je 2664 dní nebo 380 týdnů, resp. 95 měsíců, tzn. téměř osm let „odsezených" v autech všemi příslušníky útvaru během jediného roku.

Při běžném cyklu výměny oleje u automobilu každých 10 000 km a teoretické možnosti, že tři lidé jezdí společně jedním autem, to činí u celého útvaru 149 výměn za rok, při možné náplni 4,5 litrů oleje je to 671 litrů oleje ročně. Odhadneme-li cenu výměny oleje a svíček na 2000 Kč, činí tak náklady na částečnou údržbu našich kovových „miláčků" 298 000 Kč ročně. Bude-li průměrná spotřeba okolo šesti litrů benzinu či nafty na 100 km za zhruba 30,50 Kč za litr a podržíme-li se pravidla tří lidí v jednom autě, pak palivo na dojíždění stojí celkem 2 731 033 Kč (slovy: dva miliony sedm set třicet jedna tisíc třicet tři korun českých) ročně. A takto bych mohl pokračovat. Útvar je v současnosti rozdělen na dvě poloviny, což nutí personál trávit další kilometry a hodiny ve služebních automobilech.

Navzdory spolykaným kilometrům měl náš útvar za poslední roky pouze jedinou smrtelnou, ale námi nezaviněnou nehodu. A troufám si tvrdit, že při dnešní hustotě provozu a často až agresivním chování českých řidičů je to výsledek dobrý. Pobavila vás ta čísla? Výtečně, to byl účel. Překvapila vás? I to jsme chtěli. Snad nám odpustíte trochu fabulace, ale věřte, že jsme byli maximálně přesní ve výpočtech i odhadech. Přejeme útvaru na cestách další miliony kilometrů bez nehody a brzký návrat do domovského města.

A propós, je někdo ze čtenářů nadšený cestovatel? Přidejte se k nám!

Mjr. Václav Veselý a prap. Petr Kreidl

Text a foto: pplk. Josef TUPÝ

Praha v dubnu hostila pravidelné jarní zasedání štábních důstojníků Výboru NATO pro zálohy (National Reserve Forces Committee – NRFC). Tento výbor je od roku 1981 poradním orgánem Vojenského výboru NATO v oblasti vojáků v záloze a současně funguje jako fórum k výměně zkušeností v jejich přípravě a operačním použití.

Aliančních jednání o zálohách

Výbor NRFC se také zabývá organizačními strukturami záloh, otázkami jejich zmobilizování, výcvikem včetně sjednocování postupů v přípravě záloh, jejich dalším vzděláváním, problematikou dobrovolných záloh, podporou zaměstnavatelů vojáků v záloze atp. Úzce spolupracuje s Nezávislým svazem národních asociací důstojníků v záloze (Confederation Interalliee des Officiers de Reserve – CIOR), který sdružuje národní organizace vojáků v záloze založené na bázi občanských sdružení, jako jsou u nás například Svaz důstojníků a praporčíků v záloze, Asociace záložních brigád a další.

Pražského jednání se účastnili zástupci 19 členských zemí Severoatlantické aliance, Austrálie a styční důstojníci velitelství NATO z Bruselu a Norfolku. Za obsah jednání odpovídala kanadská strana, za organizaci pak česká strana, konkrétně pracovníci oddělení mobilizačního plánování sekce plánování sil MO ČR.

V první části účastníci projednávali závěry lednového zasedání výboru NRFC v Lisabonu zaměřeného na problematiku použití vojáků v záloze při plnění úkolů v operacích nevojenského charakteru a na porovnávání přístupů jednotlivých zemí k otázkám podpory zaměstnavatelů vojáků v záloze.

Oblast podpory zaměstnavatelů vojáků v záloze je i v podmínkách AČR jednou z hlavních, jež ovlivňuje rozvoj aktivní zálohy i samotný život jejích příslušníků. Vzhledem k tomu, že tato problematika není v České republice dostatečně legislativně upravena, stále chybí účinnější nástroj, který by vojákovi v aktivní záloze prostřednictvím jisté formy podpory zaměstnavatelů poskytoval jistotu před možným rizikem ztráty zaměstnání v souvislosti s jeho účastí na vojenském cvičení. Na rozdíl od některých jiných aliančních zemí u nás rovněž nejsou dostatečně kompenzovány případné ztráty zaměstnavatele při povolání jeho zaměstnance-vojáka v záloze k výkonu vojenského cvičení.

Odlišnosti mezi jednotlivými zeměmi existují také v problematice použití vojáků v záloze při plnění úkolů v zahraničních operacích. V České republice je možné odesílat do misí jen vojáky z povolání. Zcela tedy chybí možnost využít v nich vojáky v záloze a garantovat jim po návratu jejich předchozí pracovní místo. Zkušenosti ze zahraničí ukazují, že jsou v případě povolání záložníků do vojenské služby nutné značné materiální i finanční kompenzace, a to jak ve prospěch vojáků samých, tak jejich zaměstnavatelů.

Další část pražského jednání byla věnována přípravě letního kongresu NRFC, který proběhne v první polovině července v tureckém Istanbulu. Jeho součástí bude mj. prezentace a porovnávání systémů organizace a přípravy vojáků v záloze v národních podmínkách. Naše armáda už dříve svůj systém přípravy aktivní zálohy představila. Zejména u nových členských států NATO se setkal s velkým zájmem.

V posledních letech se v Alianci nově rozvíjí společná příprava důstojníků v záloze organizovaná formou krátkodobých kurzů školicími zařízeními NATO v Oberammergau a v Římě. Jejich cílem je zvyšování odborných znalostí vojáků v záloze a jejich příprava k zapojení do operací nebo do štábů a velitelství NATO. V budoucnu se předpokládá účast v těchto kurzech i našich důstojníků v záloze.

Expedice Karakoram 2008

Kdo se těší ze sebe a svého konání, nemusí svoji radost živit zlobou, agresivitou či pomstychtivostí. Pod tímto motem (citát od Rainholda Messnera) začala celostátní soutěž lanových center v České republice s názvem Expedice Karakoram 2008.

V loňském roce se této soutěže středních škol zúčastnila i Vojenská střední škola Ministerstva obrany v Moravské Třebové. K celostátnímu vítězství jí na první místo stačilo 43 000 bodů a ke druhému místu 34 000 bodů. Letos jeli žáci školy obhajovat titul mistra z loňského roku. Družstvo „A“ si vylezlo pro 51 557 bodů a opět obhájilo celorepublikové prvenství. „B“ družstvu postačilo 41 058 bodů až na třetí místo, ale i to je skvělý výkon.

Žáci Vojenské střední školy MO z Moravské Třebové se projevili jako perfektně sehrané týmy, které si dokážou vzájemně pomáhat a jejich fyzická připravenost svědčí o dobře provedené přípravě. Pod vedením Ivana Marečka, učitele tělocviku na škole, se podařilo i letos obhájit titul a šířit tak dobré jméno jediné vojenské střední školy v republice.

Text a foto: Marcela ŘEHÁKOVÁ

Přidělenci se seznámili se studiem na UO

V úterý 6. května se na Univerzitě obrany v Brně uskutečnila návštěva Asociace vojenských a leteckých přidělenců akreditovaných v České republice. Rektor-velitel UO brigádní generál Rudolf Urban objasnil dvaceti vojenským a leteckým přidělencům systém univerzitního vojenského vzdělávání a jeho úlohu v přípravě budoucích vojenských profesionálů, jakož i aktuální úkoly Univerzity obrany v oblasti vědecko-pedagogické práce. Následná diskuse ukázala široké možnosti spolupráce Univerzity obrany s vojenskými školami a univerzitami zemí NATO, především středoevropského regionu.

Přidělenci si se zájmem prohlédli také nejnovější ukázky vědecké práce příslušníků Univerzity obrany. Výsledky výzkumu a vývoje z oblastí informačních, logistických a vojenských technologií prezentovali zástupci osmi odborných kateder UO, a to katedry vojenského managementu a taktiky, katedry řízení zabezpečení boje, katedry materiálu a služeb, katedry ochrany obyvatelstva, katedry zbraní a munice, katedry ženijních technologií, katedry radiolokace a katedry systému PVO.

Text: pplk. Dr. Vladimír ŠIDLA, CSc.,
foto: Pavel PAZDERA

Vyznamenání sportovců

Ve středu 21. května ocenil náměstek ministryně obrany Jaroslav Kopřiva práci a výsledky pětice zaměstnanců Armádního sportovního centra Dukla. Za vynikající reprezentaci ve vrcholovém sportu byli Medailí Armády České republiky III. stupně vyznamenáni běžec na lyžích rotmistr Jiří Magál, sportovní střelec prap. Josef Fiala, výškař prap. Svatoslav Ton a za příkladné plnění služebních povinností převzal tuto medaili také kapitán Petr Hovorka. Medaili Armády České republiky II. stupně obdržel desetibojař mjr. Roman Šebrle, který se ale tohoto setkání nemohl kvůli nemoci zúčastnit.

Jaroslav Kopřiva poděkoval všem příslušníkům Armádního sportovního centra Dukla za práci a dosažení skvělých sportovních výsledků v uplynulých letech. „Činnosti Dukly si velmi cením, protože si myslím, že je opravdu rodinným stříbrem a armáda na ni může být hrdá. Věřím, že letošní olympijský rok bude další příležitostí, jak ještě více zviditelnit armádní vrcholové sportovce a dobré jméno Armádního sportovního centra,“ dodal.

Text: Jan ZEMAN, foto: Jiří HOKŮV

SOUTĚŽ vpravdě mezinárodní

Text: mjr. v z. Arnošt LÍBEZNÝ
Foto: Jan ŠEDINA a Vít HUDEC

V polovině května se ve výcvikovém prostoru Březina konal 34. ročník mezinárodní vojenské střelecké soutěže o „Pohár osvobození“

Dvaadvacet čtyřčlenných zahraničních týmů z celkových 46 přijelo ve dnech 16. až 18. května na tradiční střeleckou soutěž o „Pohár osvobození“, která se pod záštitou ministryně obrany konala ve výcvikovém prostoru Březina na Vyškovsku. Pořadatelem letošního ročníku bylo Velitelství společných sil Olomouc, Ředitelství výcviku a doktrín Vyškov a občanské sdružení Asociace záložních brigád.

Na 184 závodníků z jednotek aktivních záloh ozbrojených sil ČR, útvarů české armády, Policie ČR a rezervistů z Estonska, Itálie, Maďarska, Moldávie, Nizozemska, Polska, Španělska a Velké Británie čekal značně nabitý program.

V prostoru pěchotní střelnice Ferdinandsko bylo pro ně přichystáno několik disciplín ve střelbě z ručních zbraní a hod cvičným granátem. Byly to střelba velkorážní pistolí na vzdálenost 25 metrů, rychlopalba velkorážní pistolí na tři terče v časovém limitu, střelba ze samopalu na vzdálenost 100 metrů vleže, vstoje a vkleče a hod granátem na cíl.

V prostoru srubového tábora bylo též možné vyzkoušet si střelbu z ručních zbraní na projekčním laserovém trenažéru užívaném v německé armádě.

Jako v každé soutěži bylo i v tomto střeleckém klání vyvrcholením slavnostní ocenění nejlepších poháry, diplomy, medailemi a věcnými cenami. Nejvyššího počtu bodů ze všech disciplín dosáhlo kvarteto z Vyšší policejní školy Brno. Z jednotlivců byl celkově nejúspěšnější Zbygniew Winietorski z polského družstva MKS LOK Rybnik A. Pistoli nejlépe ovládl kpt. Radek Žemlička z VPŠ Brno, samopal Edward Trajda z WSAR v polské Poznani a granátem nejpřesněji mířil capitano Leone Mazzeo z italského týmu A.N.R.I. Belluno.

Výsledky střelecké soutěže o „Pohár osvobození“

Nejlepší družstva:

1. Vyšší policejní škola (VPŠ) Brno	1232 bodů
2. Univerzita obrany A	1175 bodů
3. Federacija Polska	1151 bodů

Nejlepší jednotlivci:

1. sold. Zbygniew Winietorski (MKS LOK Rybnik A, Polsko)	318 bodů
2. kpt. Radek Žemlička (VPŠ Brno)	315 bodů
3. Kmdr. Marek Krotowicz (Federacija Polska)	315 bodů

Nejlepší jednotlivci – samopal:

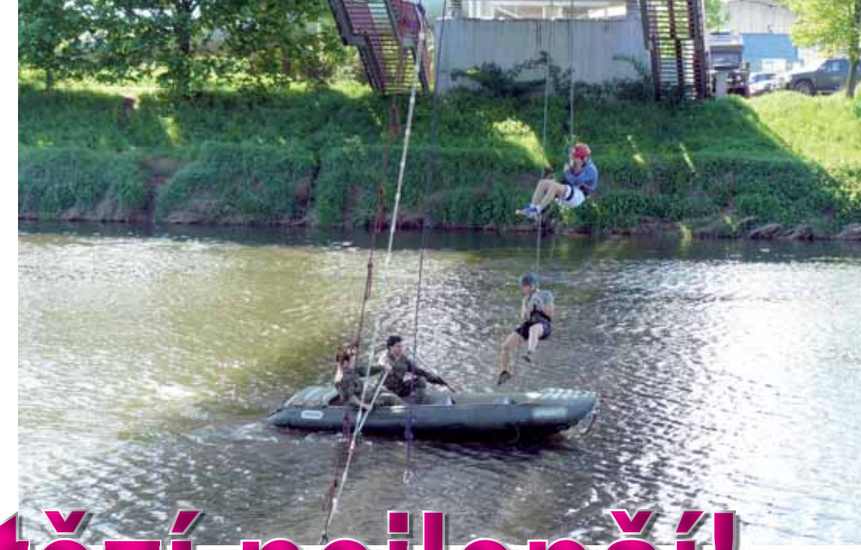
1. st. sierz. sztabowy Edward Trajda (WSAR Poznaň, Polsko)	176 bodů
2. mjr. Albert Kováč (Česká a Slovenská obec dělostřelecká)	175 bodů
3. kpr. Andrzej Sulawiak (STS Szczecin, Polsko)	175 bodů

Nejlepší jednotlivci – pistole:

1. kpt. Radek Žemlička (VPŠ Brno)	152 bodů
2. Radek Nedoma (Univerzita obrany A)	151 bodů
3. mjr. Petr Milan (Univerzita obrany A)	151 bodů

Nejlepší jednotlivci – granát:

1. capitano Leone Mazzeo (A.N.R.I. Belluno, Itálie)	13 bodů
2. rtn. Miroslav Blecha (191. strpr AZ KVV Jihlava A)	13 bodů
3. sold. Zbygniew Winietorski (MKS LOK Rybnik A, Polsko)	13 bodů

Ať zvítězí nejlepší!

Text a foto: nprap. Tomáš BOOR

V Hradci Králové se 6. května uskutečnil už 3. ročník tradičního branného závodu, který ve spolupráci s ASK Medicus uspořádali studenti Fakulty vojenského zdravotnictví Univerzity obrany.

Závod čtyřčlenných smíšených družstev, který (nejen na startu) nerozlišuje muže a ženy, vojáky a civilní občany, si klade za cíl nejen prověřit fyzickou zdatnost či praktické zkušenosti účastníků, ale dává jim také možnost vyzkoušet si a naučit se dovednostem, se kterými by se za běžných okolností ani nemuseli setkat.

Tuto sezonu byla sestava 15 týmů velice různorodá, a sice: FVZ UO, královéhradečtí hasiči, policisté, kolegové z civilní Lékařské fakulty UK, Pedagogické fakulty UHK a letos poprvé přijali pozvání také studenti Fakulty vojenských technologií a Fakulty ekonomiky a managementu Univerzity obrany v Brně.

Třetí ročník se odehrál v okolí řeky Labe, přespolní běh měřil něco málo přes sedm kilometrů a byl doplněn sedmi stanovišti, na kterých organizátoři pro družstva připravili řadu rozličných úkolů – hod granátem, poskytnutí první pomoci zraněnému s krvácením a tříštivou zlomeninou, střelbu na terč, zdolání soustavy lanových překážek, překonání řeky poškozeným plavidlem, transport raněného nosítky i svépomocí a nakonec slanění z mostu do proplouvajícího člunu.

Po doběhnutí do cíle si průběh závodu všichni velmi pochvalovali a povětšinou se shodovali, že rozhodně nejobtížnější pro ně byl transport raněných, zvlášť, když byli běžci zatíženi neprůstřelnou či protistřepinovou vestou, ochrannou maskou a přilbou. Ke každoroční tradici patří také vyhlášení vítězů a afterparty v AC klubu, a nejinak tomu bylo i tentokrát. Na všechny oceněné čekalo něco chutného, pro vítěze i hodnotnější ceny a samozřejmě nechyběl ani vysokokalorický nápoj. Sluší se ještě připomenout nejlepší týmy: TŘICET V KLIDU (FVZ), ODYHO DĚCKA (FVT), POSLEDNÍ TAŽENÍ (FVT).

Těší nás, že už podruhé za sebou zvítězilo domácí družstvo a příjemně potěšilo také umístění na špici kolegů z brněnských fakult. Můžeme konstatovat, že závod se opravdu vyvedl – na webové stránce www.brannyzavod.wz.cz je toho důkazem rozsáhlá fotogalerie.

Na závěr je potřeba poděkovat všem organizátorům za profesionální přístup a výkon, zejména pak hlavní organizátorce a ředitelce závodu nprap. Janě Mathonové, která vynaložila velké úsilí při jeho plánování, uspořádání a materiálním zabezpečení. Přejme brannému závodu a jeho tradici mnoho dalších takto úspěšných ročníků.

STRÁŽCI leteckých tradic

Text: Tomáš SOUŠEK
Foto: autor a archiv VHÚ

Téměř tři stovky letadel se podařilo shromáždit v kbelském muzeu, problémem však zůstává nedostatek místa

Do své již čtyřicáté sezony v letošním roce vstoupilo Letecké muzeum VHÚ. Z původně jednorázové výstavy se postupem času stala jedna z největších evropských leteckých expozic. Desetitisíce návštěvníků zde každoročně mohou spatřit řadu světových unikátů. Za touto možností stojí obrovské úsilí nejen zakladatelů kbelského muzea, ale i jejich současných nástupců.

Československé letectví, ať už vojenské nebo civilní, má jednu z nejdelších a nejbohatších tradic ve světě. Letiště existovala na našem území již za první světové války a bezprostředně po jejím ukončení pak došlo k bouřlivému vývoji letecké dopravy i leteckého průmyslu. Československé továrny vyráběly řadu výjimečných letadel, z nichž mnohá získávala úspěchy na nejrůznějších mezinárodních soutěžích. Létání se stalo věcí národní hrdosti, o čemž svědčí i známé prvorepublikové heslo, jež praví, že vzduch je naše moře.

I přes tuto tradici a přes velký zájem široké veřejnosti o letectví jako takové ale dlouhá léta neexistovala instituce, která by historii této oblasti nějak systematicky mapovala. Větší diskuse o potřebě vybudování takovéto instituce se rozpoutala až v polovině 60. let minulého století, kdy také časopis Letectví a kosmonautika otiskl několik úvah o možnostech záchrany chátrajících historických letadel. Ta v té době opatrovala jen dvě muzea – technické v Brně a národní technické v Praze. V obou dvou ovšem letecká technika tvořila jen jakýsi doplněk ostatních sbírek. Příznivci letectví proto při Národním technickém muzeu vytvořili Leteckou historickou společnost, která si záchranu leteckých veteránů stanovila jako hlavní úkol. Na základě dalších debat pak vznikla myšlenka vybudovat leteckou expozici jako součást tehdejšího Vojenského muzea Vojenského historického ústavu. Její realizací byl nakonec pověřen major Jaroslav Janečka, který se dané problematice věnoval již dlouhou dobu předtím.

Práce na letecké expozici přinášela řadu nových problémů, pro muzejníky do té doby neznámých. Předně bylo nutné najít personál s dostatečnými technickými znalostmi a dovednostmi. Letadla vyžadovala mnohem větší prostory, které VHÚ pochopitelně neměl. Padla řada návrhů, jako například využití Bruselského pavilonu na pražském výstavišti, nicméně všechny byly postupně zavrhnuty. Pomoc poskytlo až československé vojenské letectvo vedené generálem Josefem Vosáhlem. Ten umožnil vyčlenit pro potřeby nového muzea několik příslušníků Výzkumného a zkušebního střediska 031 v Praze-Kbelích. Kbelské letiště pak zvítězilo i jako lokalita celé expozice, pro niž byl uvolněn hangár číslo 40.

Prakticky okamžitě se začaly v novém prostoru shromažďovat první exponáty, které pocházely nejen od letectva, ale i z mnoha aeroklubů a soukromých sbírek. Už v září 1967 tak mohla být otevřena první improvizovaná výstava. Hlavní úsilí ale směřovalo k 50. výročí vzniku Československa v roce 1968. Při té příležitosti byla připravována mnohem větší výstava, jejíž součástí se měl stát i letecký den. Organizační práce však značně ovlivnila okupace republiky vojsky Varšavské smlouvy v srpnu 1968, kdy bylo kbelské vojenské letiště obsazeno pozemními jednotkami a výstavní hangár dokonce střežilo několik tanků.

Navzdory těmto komplikacím se však podařilo výstavu dokončit a mohla být představena veřejnosti, i když bez leteckého dne a v posunutém termínu. Slavnostní den nastal až 11. října 1968, kdy si návštěvníci mohli prohlédnout celkem dvaašedesát letadel. Po nezbytné zimní přestávce byla letecká expozice zařazena mezi stálé součásti Vojenského muzea VHÚ.

Vybudováním a otevřením trvalé expozice pro veřejnost však práce neskončila, ba právě naopak. Muzeum si získalo své příznivce jak z řad široké veřejnosti, tak i mezi vrcholnými představiteli československé armády. Počet exponátů se neustále zvyšoval a k vojenským letadlům začaly přibývat také velké civilní dopravní stroje. Pod vedením plukovníka Jaroslava Janečky byl koncem 70. let minulého století vypracován rozsáhlý projekt na vytvoření jakéhosi multifunkčního střediska letectví, který se však i přes souhlas nadřízených orgánů nakonec nerealizoval.

Místo toho byla v roce 1988 provedena velká reinstalace celé expozice a došlo k jejímu znatelnému rozšíření. Muzeum získalo tři další historické hangáry, které však byly v poměrně špatném technickém stavu. Nicméně se podařilo získat dostatek financí na opravu alespoň dvou z nich. Vedle toho se výstavní plocha rozrostla také o venkovní prostranství, kam bylo možné umístit větší exponáty. Ani poté ale nebylo v leteckém muzeu místa nazbyt. Neshromažďovalo totiž jen letadla, ale byly zde vystavovány také prostředky protivzdušné obrany a těžká pozemní vojenská technika.

Společenské změny po roce 1989 a s tím související reorganizace naší armády znamenaly pro Letecké muzeum Kbely další obrovské navýšení počtu sbírkových předmětů. Šlo zejména o pozemní bojovou techniku od mnoha rušených vojenských útvarů. Jen pro představu – muzeum tehdy spravovalo přibližně 550 prostředků a vozidel. Řešení se našlo až v roce 1992, kdy se začala tato technika převážet do nově zřízeného depozitáře v rušených kasárnách v Lešanech. V té době již muzeum vedl první československý

Zastávka MHD v Mladoboleslavské ulici v Praze vyzdobená upoutávkou na leteckou expozici v roce 1969

Zakladatel Leteckého muzea pplk. Jaroslav Janečka doprovází po expozici prezidenta Ludvíka Svobodu v roce 1968.

Transport prvního čs. vojenského letounu Letov Š-2 z Národního technického muzea v roce 1979

Pozemní transport letounů C-11 z Aeroklubu Mladá Boleslav v roce 1980

Dopravní letoun Tu-104A po svém posledním přistání ve Kbelích v roce 1973

Manipulace s letounem Me-262 (Avia CS-92) v rámci reinstalace expozice v roce 1988

Jeden z létajících exponátů Leteckého muzea – cvičný stroj C-11 (vlevo nahoře)

První čs. vojenský letoun Letov Š-2 (vpravo nahoře) je po rozsáhlé rekonstrukci umístěn v nově pojaté expozici.

V nedávné době restaurovaný vojenský transportní letoun Aero C-3A Siebel

kosmonaut plukovník Vladimír Remek, který v roce 1990 nahradil plk. Janečku. Ten se však do Leteckého muzea nakonec ještě na nějakou dobu vrátil, aby pomohl vyřešit poměrně značné organizační i personální problémy. Zatímco exponátů přibývalo, obsluhujícího personálu bylo v důsledku různých reorganizací stále méně. Autor tohoto článku pracoval v Leteckém muzeu v době, kdy se o rozsáhlé sbírky starali pouze čtyři zaměstnanci.

K zásadnímu zvratu došlo až v souvislosti se změnou vedení celého Vojenského historického ústavu. Do Leteckého muzea začalo proudit mnohem více peněz, které byly využity zejména na zkvalitnění sbírek a na lepší způsob jejich prezentace. V říjnu 2003 se tak například dočkal slavnostního otevření historický hangár číslo 88, v němž našla svůj prostor expozice nejstarších letadel. O necelý rok později byl obdobným způsobem restaurován i hangár číslo 18, který mapuje předválečnou historii československého letectví. Výstavní prostory v obou dvou budovách jsou již koncipovány v souladu s nejmodernějšími muzejními trendy a za vzor v mnohém posloužila britská vojenská muzea. Návštěvníci tak už nevidí jen letadla postavená v řadě vedle sebe, ale naopak zasazená do jakýchsi dioramat a doplněná o různé dobové předměty či figuríny v dobovém oblečení.

A co vše dnes v Leteckém muzeu ve Kbelích najdeme? Veřejně přístupnou expozici v současnosti tvoří vedle venkovní plochy čtyři budovy. První z nich je již zmiňovaný hangár číslo 88, pojmenovaný po zakladateli muzea plk. Janečkovi. Hangár původně stál na letišti v Chebu, odkud byl v demontovaném stavu v roce 1919 převezen na nově budované letiště v Praze-Kbelích. Za druhé světové války jej německá armáda využívala jako kinosál. Od 80. let minulého století však neustále chátral, a to až do roku 2003, kdy se vrátil k původnímu účelu. V rámci expozice „Československé letectvo 1918 – 1924“ v něm tak dnes znovu stojí stejné letouny jako ve 20. letech. Jde například o nejstarší letoun muzea, slavný francouzský stíhací letoun Spad S.VII z roku 1916. Hned vedle něj stojí nově zrestaurovaný Letov Š-2, který byl vůbec prvním československým vojenským strojem. V hangáru našly důstojné místo ještě letouny Aero A-1 neboli kopie rakousko-uherského Hansa-Brandenburg B I. a kurýrní Avia Bk-11.

Také druhá výstavní hala je vytvořena z historického hangáru pocházejícího původně z chebského letiště. Dnes nese jméno spoluzakladatele muzea Jana Sýkory staršího. V expozici věnované období let 1925 – 1938 je možné spatřit takové skvosty, jako například stíhací letoun Aero A-18 včetně jeho speciální soutěžní varianty nebo třeba jeden z prvních civilních dopravních strojů Aero A-10. Nechybí ani nejznámější a nejvýznamnější předválečné československé vojenské letadlo – slavná Avia B-534, které kdysi tvořilo páteř našeho letectva.

Třetí expoziční hangár mapuje historii našeho letectva v letech 1939 – 1945, tedy za druhé světové války. Vedle několika cvičných letadel, jako například slavný Tiger Moth či Harvard Mk.IIB, zde najdeme původní sovětský stíhací letoun Lavočkin La-7 a neméně slavný bitevní Iljušin Il-2m3 Šturmovik. Bohužel právě ve čtyřicáté sezoně zde jeden významný letoun ubyl. Supermarine Spitfire byl ve výzbroji všech československých stíhacích perutí ve Velké Británii. Spitfire stál od počátku také v expozici Leteckého muzea. Nicméně stroj je po celou dobu ve vlastnictví Národního technického muzea a ve Kbelích byl jen dlouhodobě zapůjčen. Na další období se však zápůjčku prodloužit nepodařilo.

Poslední a zároveň největší výstavní halou je hangár číslo 40, v němž muzeum původně vznikalo. Na zdejší expozici je nejvíce patrné, jak velké byly problémy s dostatkem volného místa. Letadla jsou zde umístěna v několika vrstvách nad sebou, což moderním trendům již neodpovídá. Je ale jen otázkou času, kdy dojde na reinstalaci tohoto objektu. Odhlédneme-li od značné stísněnosti, můžeme i zde najít celou řadu světových unikátů. Jde například o poválečné československé verze německých stíhacích letadel Messerschmitt Bf-109G/K (Avia S-199, resp. CS-199) či proudový Messerschmitt Me-262A Schwalbe (Avia S-92). Počátky proudové éry dále zastupují sovětské letouny Jak-17, Jak-23 a samozřejmě i MiG-15. V hangáru číslo 40 je také rozsáhlá sbírka kluzáků a civilních letadel. V jeho předsálí a malém přístavku se pak pravidelně konají nejrůznější specializované výstavy.

Zhruba třicet letadel je vystaveno na venkovních odkrytých plochách. Jsou to zejména vojenské letouny a vrtulníky z poválečného období a mezi nimi je i několik dopravních strojů. Těm jednoznačně vévodí největší exponát Leteckého muzea – proudový dopravní Tupolev Tu-104A. Prakticky kompletní řadu letounů MiG a Suchoj sloužících v československém letectvu doplňuje i několik významných zahraničních typů, jako třeba F-86 Sabre, Lockheed T-33, J-35J Draken, AJSF-37 Viggen a další.

Letecké muzeum VHÚ v Praze-Kbelích dnes patří svými sbírkami ke světové špičce. V současnosti má 285 letadel všech kategorií, z nichž zhruba polovina je přístupná veřejnosti. Vedle toho muzeum vlastní také dvanáct plně letuschopných strojů, například Jak C-11, které se pravidelně prezentují na různých leteckých dnech a dalších akcích. Již nyní existují plány na rozšíření muzea o nové výstavní prostory, a tak lze předpokládat, že Kbely zůstanou i nadále Mekkou všech českých příznivců letectví.

Bezplatná inzerce pro všechny příslušníky AČR!

- Pokud chcete uveřejnit svůj inzerát v této rubrice, odešlete jej písemně na adresu: redakce A reportu, Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6-Dejvice, elektronickou poštou na adresu: areport@centrum.cz nebo faxujte na telefonní číslo alcatel 215 933.
- V inzerátu vždy uveďte spojení na sebe, neboť redakce inzeráty nezprostředkovává.
- Inzerování je bezplatné pro všechny příslušníky AČR. Nezveřejňujeme inzeráty, které nesouvisejí se službou či osobními zájmy a potřebami příslušníků AČR (podnikání, výdělečná činnost apod.).
- Inzeráty zveřejňujeme maximálně třikrát!

Byty

■ **Pronajmu** zařízený byt 2 + 1 v Lipníku nad Bečvou, asi 300 m od VÚ.
Tel.: 776 708 003

Volná místa

■ **Velitel VÚ 8895 Praha hledá pracovníka na systemizované místo pro občanského zaměstnance: „Správní rada oddělení analýz a informací“,** PT 11, BP „T“ (nebo souhlas s jejím provedením). Jedná se o pracovní pozici se širokým záběrem činností souvisejících se zajišťováním informační podpory jednotky Vojenské policie s pracovištěm v Praze (s možností zajištění ubytování na ubytovně v Praze).
Náplň práce:
- vyhledávání a monitoring vhodných informačních zdrojů
- vyhodnocování a analýza informací
- distribuce výstupů monitoringu a analýz
- archivace informací
- styčná činnost se součinnostními prvky v oblasti práce s informacemi
- koordinační činnost
- lektorská činnost
- navrhování a tvorba nových systémových prvků, postupů a koncepcí v oblasti informační podpory

Kvalifikační požadavky:
- předpoklady k získání prověrky NBÚ na stupeň „Tajné“
- VŠ vzdělání (Mgr. nebo Ing.)
- pokročilá znalost anglického jazyka (zejména schopnost čtení a překladu odborných textů z oblasti bezpečnosti)
- nadstandardní uživatelská znalost práce s PC (MS Office, Internet)

Požadovaný osobnostní profil:
- ochota, vstřícnost a časová flexibilita
- samostatnost a schopnost plnit zodpovědně úkoly bez přímého dohledu nadřízeného
- dobré komunikační schopnosti
- vysoká motivovanost a vztah k bezpečnostní problematice
- schopnost vcítit se do potřeb zadavatele-uživatele informační podpory
- velmi dobrý všeobecný a bezpečnostní rozhled
- výhodou je praxe v bezpečnostních složkách a vzdělání v těchto oblastech: mezinárodní vztahy, informatika a knihovnictví, bezpečnost, žurnalistika apod.
- kreativita v oblasti zefektivňování práce s informacemi

Struktura výběrového řízení:
- posouzení obdržených životopisů
- telefonický pohovor pro vybrané uchazeče
- zadání samostatného úkolu (elektronickou formou)
- vyhodnocení vypracovaných samostatných úkolů (elektronickou formou)
- osobní pohovor pro vybrané uchazeče a posouzení výsledků pohovorů
- oslovení s nabídkou místa pro vybrané uchazeče

Strukturované životopisy s uvedením kontaktního telefonu zasílejte do 30. 6. 2008 na e-mailovou adresu: mlipo@seznam.cz.

■ **Velitel VÚ 4159 Lipník nad Bečvou nabízí volné systemizované místo:**
- technik – SH 51, PT 08, BP „D“, AJ 2, zkušenosti v oblasti KIS, VŘP „B“ výhodou

Kontakt: o. z. Ing. Dr. Kavecký, alc. 428 405

■ **Vojenská střední škola a Vyšší odborná škola Ministerstva obrany v Moravské Třebové nabízí volné systemizované místo**
velitel čety-vychovatel.
Požadavky: hodnost poručík-kapitán, STANAG 1100, BP „D“, VŠ vzdělání Bc., PT 09. Bližší informace: alc. 274 254 nebo 274 245

■ **Velitel VÚ 3133 Opava nabízí volné systemizované místo pro vojáka z povolání.**
Pro sbor nižších důstojníků:
- Velitel pracoviště elektronického pz – SH 62, ČVO 65 (672), KvPř/KvPo 12/5, PT 09, BZ „T“, Stanag AJ 2211
- Velitel pracoviště řízení EB – SH 62, ČVO 65 (672), KvPř/KvPo 12/5, PT 09, BZ „T“, Stanag AJ 2211, místo výkonu SM v posádce Nakléřov

Termín služebního zařazení: ihned
- Systémový inženýr skupiny KIS – SH 62, ČVO 41 (467), KvPř/KvPo 12/5, PT 10, BZ „T“, Stanag AJ 1111
- Velitel čety rušení – SH 62, ČVO 65 (672), KvPř/KvPo 12/5, PT 09, BZ „T“, Stanag AJ 2211

Termín služebního zařazení: 01. 10. 2008
Bližší informace podá NS-1 na alc. 481 610 nebo velitel VÚ pplk. P. Čepčiansky, alc. 481 600.

■ **Velitel VÚ 6069 Jindřichův Hradec nabízí volné systemizované místo pro VZP s možným nástupem k 1. 7. 2008:**
- Náčelní zpravodajské skupiny: SH 63, PT 10, BP „T“, ČVO 670/60

Požadavky: vysokoškolské vzdělání, jazykový požadavek AJ 3333 dle normy STANAG 6001
- Důstojník zpravodajské skupiny: SH 62, PT 9, BP „D“, ČVO 678/64

Požadavky: vysokoškolské vzdělání, jazykový požadavek AJ 2222 dle normy STANAG 6001
- Důstojník operační skupiny: SH 62, PT 9, BP „V“, ČVO 200/14

Požadavky: vysokoškolské vzdělání, jazykový požadavek AJ 1111 dle normy STANAG 6001
- Důstojník operační skupiny: SH 62, PT 9, BP „V“, ČVO 920/89

Požadavky: vysokoškolské vzdělání, jazykový požadavek AJ 1111 dle normy STANAG 6001
- Důstojník plánovací skupiny: SH 62, PT 9, BP „V“, ČVO 570/16

Požadavky: vysokoškolské vzdělání, jazykový požadavek AJ 1111 dle normy STANAG 6001
- Zástupce velitele 1. pěší roty: SH 63, PT 10, BP „D“, ČVO 101/11

Požadavky: vysokoškolské vzdělání, jazykový požadavek AJ 2222 dle normy STANAG 6001
- Velitel 1. pěší čety: SH 62, PT 9, BP „V“, ČVO 101/11

Požadavky: vysokoškolské vzdělání, jazykový požadavek AJ 1111 dle normy STANAG 6001
- Velitel 2. pěší čety: SH 62, PT 9, BP „V“, ČVO 101/11

Požadavky: vysokoškolské vzdělání, jazykový požadavek AJ 1111 dle normy STANAG 6001
- Velitel 3. pěší čety: SH 62, PT 9, BP „V“, ČVO 101/11

Požadavky: vysokoškolské vzdělání, jazykový požadavek AJ 1111 dle normy STANAG 6001
- Zástupce velitele 2. pěší roty: SH 63, PT 10, BP „V“, ČVO 120/11

Požadavky: vysokoškolské vzdělání, jazykový požadavek AJ 2222 dle normy STANAG 6001
- Velitel 3. pěší roty: SH 64, PT 10, BP „D“, ČVO 120/11

Požadavky: vysokoškolské vzdělání, jazykový požadavek AJ 2222 dle normy STANAG 6001
- Zástupce velitele 3. pěší roty: SH 63, PT 10, BP „V“, ČVO 120/11

Požadavky: vysokoškolské vzdělání, jazykový požadavek AJ 2222 dle normy STANAG 6001
- Velitel roty zbraní: SH 64, PT 10, BP „D“, ČVO 216/14

Požadavky: vysokoškolské vzdělání, jazykový požadavek AJ 1111 dle normy STANAG 6001
- Velitel čety AGS: SH 63, PT 9, BP „V“, ČVO 109/11

Požadavky: vysokoškolské vzdělání, jazykový požadavek AJ 1111 dle normy STANAG 6001
- Velitel průzkumné čety: SH 62, PT 9, BP „D“, ČVO 676/64

Požadavky: vysokoškolské vzdělání, jazykový požadavek AJ 2222 dle normy STANAG 6001
Kontakt: prap. Martin Opl., alc. 325 308, fax: 325 323

■ **Rektor-velitel Univerzity obrany vypsal výběrové řízení u Ústavu strategických a obranných studií Univerzity obrany na obsazení míst:**
- vedoucí skupiny podpory velení v operacích PH 72, KvPř 13, KvPo 6, BP „D“, ČVO 01, AJ 3322, PT 14
- vedoucí skupiny studií výstavby ozbrojených sil-zástupce vedoucího PH 72, KvPř 13, KvPo 6, BP „D“, ČVO 01, AJ 3322, PT 15
- vedoucí skupiny rozvoje schopností a obranných zdrojů PH 72, KvPř 13, KvPo 6, BP „D“, ČVO 01, AJ 3322, PT 14
- odborný asistent skupiny vojenské strategie a operačního umění PH 72, KvPř 13, KvPo 6, BP „D“, ČVO 01, AJ 2222, PT 13
- odborný asistent skupiny operačního použití vojsk PH 72, KvPř 13, KvPo 6, BP „D“, ČVO 16, AJ 2222, PT 13
- odborný asistent skupiny operační logistiky PH 72, KvPř 13, KvPo 6, BP „D“, ČVO 30, AJ 2222, PT 13
- odborný asistent skupiny mezinárodní bezpečnostní spolupráce PH 72, KvPř 13, KvPo 6, BP „D“, ČVO 01, AJ 2222, PT 13

Předpokládaný termín obsazení míst – 1. října 2008.
Uchazeči předloží přihlášky k výběrovému řízení do 31. července 2008 s přehledem vědecké a publikační činnosti na adresu: Univerzita obrany, personální odbor, Kounicova 65, 612 00 Brno, Ing. Jiří Komolík, alc. 442 417.
Výběrové řízení před komisí proběhne 3. září 2008.
Podrobnější informace naleznete na www.unob.cz v části úřední deska.

■ **Děkan Fakulty vojenských technologií Univerzity obrany vyhlásil výběrové řízení na obsazení místa asistent skupiny ženijních konstrukcí katedry ženijních technologií.**
Místo je plánováno pro vojáka v hodnosti kapitán.
Požadavky na uchazeče: vysokoškolské magisterské vzdělání v oboru vojenské stavby nebo příbuzném, základní důstojnický kurz, alespoň 3 roky práce v oboru, předpoklady pro zahájení doktorského studia, AJ 2222, BP „D“.
Termín obsazení místa – 1. říjen 2008.
Uchazeči předloží přihlášky k výběrovému řízení do 9. července 2008 s přehledem vědecké a publikační činnosti na adresu: Univerzita obrany, personální odbor, Kounicova 65, 612 00 Brno, Ing. Jiří Komolík, alc. 442 417.
Výběrové řízení před komisí proběhne 18. července 2008.
Podrobnější informace naleznete na www.unob.cz v části úřední deska.

■ **Děkan Fakulty vojenských technologií Univerzity obrany vyhlásil výběrové řízení na obsazení místa odborný asistent skupiny raket a motorů katedry letecké a raketové techniky.**
Místo je plánováno pro vojáka v hodnosti major. Požadavky na uchazeče: vysokoškolské magisterské vzdělání v oblasti konstrukce a používání letecké a raketové techniky, kurz vyšších důstojníků, titul CSc. nebo Ph.D. v příslušném oboru nebo předpoklady pro jeho získání, alespoň 3 roky práce v oboru, AJ 2222, BP „T“.
Termín obsazení místa – 1. listopad 2008.
Uchazeči předloží přihlášky k výběrovému řízení do 31. srpna 2008 s přehledem vědecké a publikační činnosti na adresu: Univerzita obrany, personální odbor, Kounicova 65, 612 00 Brno, Ing. Jiří Komolík, alc. 442 417. Výběrové řízení před komisí proběhne 16. září 2008.
Podrobnější informace naleznete na www.unob.cz v části úřední deska.

■ **Náčelník ŠVS MO 3187 Komorní Hrádek nabízí volné systemizované místo pro VZP** s možným nástupem ihned:
- systémový inženýr skupiny KIS – SH 64/63, PT 11, BP „D“, ČVO 461/041

Požadavky: VŠ vzdělání, jazykový požadavek AJ 1111 dle normy Stanag 6001.
Kontakt: mjr. Ing. Martin Klaus, alc. 224 702

■ **Velitel VÚ 4574 Přerov nabízí k 1. 10. 2008 volná SM:**
- 1× SM velitel čety palubních střelců – SH 62, ČVO 410, KvPř: Bc., BP „T“, AJ 2222
- 9× SM starší palubní operátor-palubní střelec – SH 44, ČVO 410

Zařazení na SM bude provedeno výběrovým způsobem.
Kritéria výběru:
- úplné SŠ vzdělání s maturitou
- Stanag AJ 1111
- BP „T“ nebo předpoklady pro její získání
- fyzická zdatnost – norma pro létající personál
- zdravotní způsobilost – létající personál

Žádosti o zařazení do výběru zasílejte formou strukturovaného životopisu.

Bezplatná inzerce pro všechny příslušníky AČR!

- Pokud chcete uveřejnit svůj inzerát v této rubrice, odešlete jej písemně na adresu: redakce A reportu, Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6-Dejvice, elektronickou poštou na adresu: areport@centrum.cz nebo faxujte na telefonní číslo alcatel 215 933.
- V inzerátu vždy uveďte spojení na sebe, neboť redakce inzeráty nezprostředkovává.
- Inzerování je bezplatné pro všechny příslušníky AČR. Nezveřejňujeme inzeráty, které nesouvisejí se službou či osobními zájmy a potřebami příslušníků AČR (podnikání, výdělečná činnost apod.).
- Inzeráty zveřejňujeme maximálně třikrát!

Volná místa

Kontaktní osoba: mjr. Vít Morávek,
alc. 421 180, fax: 421 707.
Uzávěrka přihlášek dne 23. června 2008

■ **Velitel VÚ 2316 Praha nabízí volná systemizovaná místa se zájmem o službu u jednotek Čestné stráže AČR**
pro VZP:
- velitel roty – SH 64, PT 10, KvPř – VŠ-Bc., ČVO 11, KvPo – důstojnický kurz, BP „D“, Stanag Aj 1111, štíhlá vzhledná postava, výška 178 až 188 cm
- střelec – SH 41 (rotný), PT 06, KvPř – SO s výučním listem, ČVO 11, KvPo – odborný kurz, BP „V“, štíhlá vzhledná postava, výška 178 až 188 cm

pro o. z.:
- řidič-automechanik – PT 06, KvPř – SO s výučním listem, BP „V“, ŘP skupiny B, C a D podmínkou. Vojenský řidičský průkaz výhodou

Bližší informace: alc. 204 719, 204 720

Různé

■ **Prodám** neprůstřelnou vestu AČR se dvěma pláty nejvyšší odolnosti číslo 4 (do 7.62-54R). Původní cena 22 000 Kč, nyní 7500 Kč
Dále delaborovanou RPG 75 včetně střely za 2200 Kč a americkou pancéřovku LAW (vystřelenou) za 3200 Kč.Tel: 773 079 783

■ **Velitel Vojenské střední školy a Vyšší odborné školy Ministerstva obrany v Moravské Třebové oznamuje otevření studijních oborů pro vojáky z povolání a občanské zaměstnance v resortu MO ve školním roce 2008/2009:**
- tříleté kombinované studium vyšší odborné školy – určené pro osoby s maturitou (Věstník MO ročník 2007, částka 17, str. 345, část 3, poř. č. 3)

Podrobnější informace na www.vsmt.cz nebo na telefonních číslech 973 274 321, 973 274 267, 973 274 254; fax: 973 274 471, Jevíčská 7, 571 11 Moravská Třebová

■ **Pozvánka:** Dne 26. června 2008 od 8.00 proběhne v Dragounských kasárnách Klatovy při příležitosti Dne ozbrojených sil a 50. výročí založení útvaru setkání bývalých vojáků z povolání a občanských pracovníků VÚ 9699 (v současnosti VÚ 5008 Klatovy).
Konkrétní informace podá Mgr. Josef Soutner, tel. 973 342 375, e-mail: soutner.kt@seznam.cz

■ **Hledám za sebe náhradu k VÚ 8595 Praha** na funkci starší střelec – ČVO 11, PT 06, BP „D“. Výška 178 – 188 cm.
Tel.: pouze SMS 736 606 227
nebo e-mail: nahrada.praha@seznam.cz

■ **Hledám za sebe náhradu na pozici velitel čety oprav u VÚ 1824 Žatec,** ČVO 31, PT 09, Ho 62, STANAG AJ 1111, BP „V“.
Tel.: 739 519 162

■ **Koupím** do sbírky různá vojenská resortní vyznamenání, medaile a odznaky, současné i staré. Tel.: 605 745 922

■ **Hledám za sebe náhradu k VÚ 6165 Lipník nad Bečvou** na funkci řidič-spojař sk. C.
Tel.: 776 200 554

■ **Oznámení:** Organizuje se sraz bývalých studentů VSOŠ Moravská Třebová, obor BVP-VR, kpt. Hrobař.
Naplánovaný termín je 4. – 6. 7. 2008, místo konání bude upřesněno.
Prosím, ozvěte se co nejdřív. Kontakt: prap. David Kellner, tel.: 724 728 053, alc. 242 852

■ **Prodám** za cenu do 500 Kč štěňata louisianského leopardího psa dle výběru. Štěňata jsou hezká, narozená 19. 5. 2008. K odběru začátkem července. Dám jen do dobrých rukou.
Kontakt: alc. 973 213 056, mob. 774 503 479

■ **Hledám** místo u útvaru na Moravě, popřípadě výměnu u VÚ 4339 Jince. Místo – velitel čety u palebné baterie. Jsem v hodnosti ppor., Bc. vzdělání, Stanag Aj (2), Nj (1), Fj (1), BP „T“.
Tel.: 775 613 444 nebo
e-mail: Bu-Bu.Beruska@seznam.cz

■ **Hledám za sebe náhradu k VÚ 6900 Olomouc** na funkci řidič-skladník. Tel.:737327163

■ **Prodám** batoh ALP120 nový, zabalený se všemi kapsami. Cena: 5000 Kč.
Kontakt a více informací: tel.: 721 704 117, pajakrojc@seznam.cz

■ **Hledám za sebe náhradu k VÚ Bechyně 3517** na funkci strojník družstva rypadel – ČVO 514.
Tel.: 731 576 552

■ **Prodám** novou vestu vz.95 – cena 800 Kč.
Tel.: 721 566 285

■ **Prodám** tlumok malý pro průzkumníky – objem 20 až 30 litrů (nevyužitý). Cena 1100 Kč.
Tel.: 721 566 285

■ **Hledám za sebe náhradu k VÚ 8660 Vyškov** na systemizované místo pro VZP: velitel čety techniky letectva, PLV a PLRV. PT 09, Stanag AJ 1111, BP „V“.
Bližší informace na tel.: 776 718 840

■ **Hledám za sebe náhradu k VÚ 8595 Praha** na funkci ZVD (PT 08), popřípadě střelec (PT 06). Termín nástupu k 1. 10. 2008.
Kontakt: r.stangler@seznam.cz

■ **Hledám za sebe náhradu k VÚ 1923 Pardubice** na funkci střelec-pancéřovník, ČVO 101 – 107. Kontakt: 603 976 003

■ **Hledám za sebe náhradu k VÚ 1837 Chrudim** na místo řidič-průzkumník. Požadavek: vojenské řidičské oprávnění skupiny B. Tel.: 739 004 285

■ **Prodám** na plnou moc výstrojní body z roku 2008.
Kontakt: prodejvystrojnichbodu@seznam.cz

■ **Hledám za sebe náhradu k VÚ 1923 Pardubice** na místo řidič-strojník EC.
Kontakt: 728 660 125

■ **Koupím** do sbírky různé odznaky a vyznamenání, nášivky, domovenky, kapsové odznaky, modely a řezy zbraní, bodáky a přilby, příručky, předpisy, doklady a literaturu k uvedeným věcem. Vše současné i staré.
Tel. 777 074 592, alc 442 964
nebo pemuller@tiscali.cz